

1962-2002
40 år

En hilsen fra borgmesteren...

I min barndom fik jeg og mine søskende ofte smidt et bestemt gammelt ord-sprog i hovedet. Havde man glemt noget når man gik ærinde til købmanden eller i lignende situationer, ja så lød det altid "Hvad man ikke har i hovedet - det må man have i benene!"

Den dybe mening og sandhed i dette ord-sprog gik dog ikke endeligt op for mig, før jeg som godt 40-årig så småt startede med at løbe orienteringsløb i HTF. Som middelmådig O-løber kommer man ikke sjældent i den situation, at benene og resten af kroppen kommer til at betale prisen for at man ikke har brugt sit hoved godt nok.

Mangen en analyse efter et løb får jo én til at tage sig til hovedet, når man i fred og ro kan se, hvad man burde have gjort af vejvalg.

Jeg tror nok at det er denne specielle kombination af hoved og krop parret med fornøjelsen ved at være ude i naturen i al slags vejr og på alle årstider, der er Orienteringssportens centrale elementer. Der er en egen charme ved, at denne sport i så høj grad stiller krav til både hjerne og hjerte.

I løbet af de forholdsvis få år, hvor jeg forsøgte mig som aktiv O-løber, blev der samlet en masse dejlige minder sammen. Og selv om de gamle knæ af og til værker, så går jeg stadig med en lille drøm om, at kunne komme i gang igen.

For O-løberiet holdt jo ikke bare den fysiske grundform nogenlunde ved lige. Nej det gav også til en stribe af gode oplevelser sammen med engagerede og ven-

lige mennesker. Hvad enten der er tale om en træningsaften i Tormajs grønne moads, et klubfællesskab ved Svensk 5-dagars eller en spændende divisionsmatch - ja så er der i HTF en ualmindelig god klubånd.

Det skyldes først og fremmest, at der gennem årene i HTF har været en stribe dygtige og engagerede mennesker, som har øvet en helt uvurderlig indsats på de forskellige organisatoriske og praktiske poster. Og lad dette være mit store ønske for HTF her ved 40-års jubilæet : Måtte denne O-klub fortsat være i stand til at få gode ledere, der kan sikre at Orienteringssporten også fremover vil trives og udvikles i vores område.

*Jens Christian Gjeseing
Borgmester i Haderslev*

40 års jubilæum

Som formand for orienteringsklubben HTF, vil jeg ønske klubben og dens medlemmer TILLYKKE med de 40 år.

Klubben blev stiftet den 3. december 1962 på Hotel Harmonien som Haderslev Terrænsports Forening og omdøbt på Tørning kro i 1977 til orienteringsklubben HTF.

Vi er således den eneste klub tilbage i landet, som har "bindeled" til de tidligere terrænsportsforeninger, hvor mange opstod under krigen for at træne modstandsfolkene.

En sådan een var faktisk startet i Haderslev under krigen. Men "overlevede ikke"!

HTF har igennem årene oplevet mange op- og nedture, hvor vi på det sportslige plan havde vore storhedstid midt i 90-erne, hvor der var ca. 10 ungdomsløbere tilknyttet talentmiljøerne og hvor absolut flertallet af talenter kom fra HTF i vores region.

Det var også i 90erne vi var frygtet i Divisionskampene og her havde vores GULD-randede dage i HTF.

I 1995 gik vi helt til tops i Harrildhede og vandt GULD for klubhold, hvor vi slog både PAN og Farum. Vi blev efterfølgende modtaget af Borgmester Karen From på Rådhuset og vores nuværende Borgmester Jens Chr. Gjesing var med på vores hold!

Året efter måtte vi nøjes med SØLV mod de samme hold i Åbenrå nord, hvor Farum vandt, men natten forinden havde vi også arrangeret DM-nat i Hytterkobbøl.

Herudover har vi årene forinden vundet SØLV 2 gange i hhv. Stråsø og Jordrup.

Vi har aldrig prøvet at vinde bronze i Landsfinalen! I Jordrup var kampen så lige, at Guldet efterfølgende i en kort periode gik til os, hvorefter det igen blev fradømt os ved udregning af den samlede løbstid af diverse jurister!!! Regelsættet blev herefter ændret! Det er ved disse divisionskampe vi virkelig kan samle HTFerne, og yderst sjældent får vores medlemmer "forfald"! Her i jubilæumsåret fik vi jo en fornem andenplads i første division, hvorved vi stadig kan vise respekt som klubhold!

Inden for Dansk Orienteringsforbund er vi kendt for at arrangere mange og gode løb, hvor det kulminerede i 1999-2000, hvor vi inden for et år arrangerede 12 terminslisteløb. Dette er garanteret Dan-

marksrekord og givetvis også verdensrekord! Det startede med "Vikingedysten" weekenden før Dansk 3-dages over påskeløbet 2000 efter orkanen, hvor vi yderligere måtte lave 2 etaper om og sluttede så med Vikingedysten år 2000!

De store "Påskeløb" med ca. 2000 deltagere har jeg været med til at arrangere i 1978, 1984, 1992, 1997 og så her i år 2000. De næste kommer formentlig i 2006 og 2010.

Det er ikke at sige til, at forbundet har spurgt os for nyligt om et større (stort) arrangement ud i fremtiden, som vi har sagt pænt NEJ-TAK til, da vi for tiden er lidt arrangementstrætte! Ildsjæle kan også "brænde ud"!

At sige NEJ til et stort arrangement vil andre idrætsgrene nok synes mærkeligt. Men vi kan jo ikke nøjes med, "at sælge billetter"! Vi skal nødvendigvis også selv etablere vores idrætsplads kortet, (efter at have fået lov af ejerne), som kræver mange timer og derefter skal vi i gang med at lave baner, kontrol af disse o.s.v.

Når vi laver så mange arrangementer er det også krævende nødvendigt, at vi har et godt forhold til de statsskovdistrikter og private skovejere, som vi samarbejder med.

Det fornemmer jeg at vi har med de tilbagemeldinger vi får. Jeg har adressekartotek på ca. 150 private lodsejere, som er os positivt stemt. Kun en sjælden gang får vi NEJ og det er som regel sådan en "by-bo", som mig selv, der har erhvervet et stykke skov og vil for guds skyld beholde skoven for sig selv! De nemmeste at snakke med er de etablerede landmænd, men med deres mange problemer, lærer de jo også at være tolerante!

Vi ønsker et fordomsfrit samarbejde imellem skovdistrikter, skovejerne og ik-

ke mindst jægerne. Der bør være plads til alle brugere af naturen.

Orienteringsidrætten er svær, at komme i gang med for nye og det er nok her vi "svigter mest" når vi får nye medlemmer. Det er næsten at sammenligne med vore flygtninge!

O-idrættens ide: *"Ved hjælp af kort og kompas at kunne finde vej igennem ukendt terræn"*.

Men vi har et godt produkt: *"Danmarks smukkeste idrætsplads"*! Det mest unikke ved vores idræt synes jeg er, at vores idrætsplads er forskellig fra den ene skov til den anden eller naturområde, hvor man kommer "ursteder", hvor man ellers aldrig vil have sat sine fødder og sin sjæl. Jo, orienteringsløb giver MENING!

Desuden er vi en idræt, hvor familien kan have stor glæde af, at dyrke det i fællesskab.

Jo flere orienteringsfamilier, jo bedre for HTF!

Mine jubilæumsønsker for HTF i de kommende år:

At vi også kan få anerkendt de orienteringskort, som ligger uden for kommunen, som idrætsplads. Således vi også kan få støtte til disse på lige fod med "faste idrætsanlæg"!

Jeg er tilhænger af kommunesammenlægninger, således vi ikke bliver afvist, når vi har ønsker om, at komme ind på en skole i en anden kommune. I forvejen er vi jo en meget billig idræt for kommunen i forhold til andre.

At ungdommen bliver bevidst om de muligheder og oplevelser orienteringsidrætten giver dem og søger over i vores idrætsgren, samt at vi er parate til at tage imod dem.

At vi til stadighed kan rekruttere frivillige ledere også til korttegning. Samt pas-

ser godt på de "ildsjæle" vi i forvejen har i HTF og gerne at vi får flere af dem. Vi er meget afhængig af disse!

At vi med tiden får et fast tilholdssted i form af et klubhus eller klublokale. For tiden foregår bestyrelsesmøderne og arrangementsmøderne på skift hos medlemmerne.

At vi om 10 år er mindst ligeså mange aktive som vi var før orkanen "ADAM" og at skovene også til den tid ser ud som før 3 dec. 1999 og er til, at løbe i.

Til slut vil jeg rette en stor TAK til alle vore samarbejds- partnere: Statsskovdistrikterne, Private skovejere, Lodsejere, HSI, Politi, Militær, Hjemmeværn, Beredsskabscentret, Haderslev kommune, alle de kommuner i omegnen med hvem vi har et godt samarbejde, samt vore nabo-klubber og sponsorer.

En særlig TAK skal lyde til Jette H. Jensen og Søren Kjær for tilblivelsen af dette skrift, samt dem som har bidraget til dette jubilæumsskrift.

Jørn Andersen/formand

Livet i HTF efter "ADAM"!

Af Jørn Andersen

OK-HTF blev som idrætsgren særdeles hårdt ramt af orkanen "ADAM" den 3. dec. 1999.

Selvom statsskovdistrikterne og skov ejerne snart er færdige med at rydde op efter orkanen og har plantet nyt, vil der gå i hvert fald 10-15 år inden skovene igen begynder at ligne det de gjorde før den 3 dec. 1999.

Mange af vores skovfogeder er vel midlertidigt degraderet til "Slettefogeder"!

Det er naturligvis også gået meget ud over vores træningsløb i klubben, hvor det er flere områder, som vi nødvendigvis har "taget ud af drift" eller lagt i "brak"

ved vores planlægning af både træningsløb og terminslisteløb.

Nogle af områderne i Lindet statsskovdistrikt har stort set kun "vildtlommer" tilbage.

I foråret 2000, altså lige efter orkanen, stod vi for at skulle arrangere "Påskeløb" på RØMØ, Lindet-Hønning og Stursbøl. Som bekendt blev de 2 sidstnævnte områder næstet udslettet! Ugen efter orkanen var jeg meget stemt for, at påskeløbet skulle aflyses. Men så kom der en henvendelse fra Lindet statsskovdistrikt om et møde vedr. problemerne.

Der blev her vist stor imødekommenhed, at vi i stedet for Lindet-Hønning kunne bruge "indlandsklitterne" i Stensbæk, hvor vi jo sommeren før havde lavet "Dansk-3-dages".

Den samme imødekommenhed viste Åbenrå statsskovdistrikt, da vi spurgte om at låne Frøslev i stedet for Stursbøl.

Ved at jeg tog "afspadseringsdage" på forskud fik jeg tegnet et nyt kort over Frøslev og klubbens medlemmer bakkede gevaldigt op om det forestående "Påskeløb", som i det efterfølgende forbundsblad "O-POSTEN" fik følgende overskrifter: *VELLYKKET PÅSKELØB I SØNDERJYLLAND* og "En formidabel præstation af HTF at arrangere Påskeløb efter december-orkanen"! Så meget kan lade sig gøre på kort tid, hvis der bliver vist imødekommende og klubbens medlemmer vil bakke op om arrangementerne!!!

Men lad os sammen se fremad og håbe på, at skovene efterhånden igen bliver mere anvendelig for orienteringsløb.

De nye skove (sletter), som er blevet beplantet er blevet mere varieret i form af løvskov, frem for nåleskov, samt flere "åbne områder", som kan anvendes til

stævneplads m.v.

Så lad os sammen glæde os over dette og ikke mindst vores "efterkommere"!

Beregnings og tidtagningens udvikling i årene 1987 – 2002.

Af Michael Christensen

Ja, udviklingen må have været stor i perioden siden HTFs 25 års jubilæum i 1987. Ganske vist ved jeg det ikke fra egen erfaring, da jeg først blev aktiv inden for orienteringssporten i 1991.

Men da jeg begyndte at interessere mig for afviklingen af orienteringsløb kort efter min indmeldelse i HTF, var der stadig nogle der talte om klodser med løbnavne og -tider som blev sorteret og brugt til resultatformidling eller noget i den retning.

Så derfor tillader jeg mig at gå ud fra at introduktionen af computere inden for orienteringssporten er sket i årene fra 1987-1991.

Mit første større orienteringsstævne var Påskeløbene '92. Da stod jeg i starten og havde ikke meget med computere og beregning at gøre, andet end at misunde dem at de sad inde i varmen på Hjørtebro skolen. Men der var nu en charme ved at stå ude i skoven, selv om vejret ikke var det bedste. Det finder jeg senere ud af, da det bliver mig selv som sidder inde i varmen.

Jeg ved ikke præcis hvor mange der var beskæftiget med beregningen ved Påskeløbene i '92, men jeg mener at kunne huske at indtastningen blev foretaget på

2-3 computere, hvorefter data blev overført til "Hovedcomputeren" på disketter (det vi i dag kalder fattigmands netværk). Derudover var et større antal beskæftiget med at kontrollere klip i kontrollkortene.

Efter Påskeløbene '92 blev det besluttet at bruge noget af overskuddet til at indkøbe 2 stk. computere, så HTF "havde sine egne", så det ikke altid var nødvendigt at skulle låne sig frem. Det blev dog ikke beregningen som fik den store glæde af denne investering, da computerne blev brugt til andet arbejde, og når man så spurgte om de kunne lånes til et løb, blev brugerne panikagtige og blev meget nervøse for deres arbejde som jo lå på computerne (sikkerhedskopiering var ikke udbredt og er det vist for resten heller ikke i dag).

Så, det var stadig for det meste beregnerchefen, som måtte stille computer til rådighed, og det er jo også gået godt indtil nu.

Jeg kan ikke huske hvornår jeg kom ind i beregningen, men kan dog huske at jeg har "skoverfaring" fra andre løb end påsken '92. Så jeg vil gætte på at det er en gang i '93, at jeg starter som "beregnerchef". Frem til den næste store ændring i beregningen i '97 har jeg så ansvaret for resultatformidlingen. Den foregår stadig ved manuel indtastning af løbernes tid og granskning af kontrollkort for eventuel diskvalifikation.

Hvad jeg bedst husker fra denne periode er selvfølgelig Vikingedysterne, da de er et årligt tilbagevendende lyspunkt. Lyspunkt, da de foregår i sommerferieperioden og fordi at det var "skide hyggeligt",

når løberne kommer fredag aften og indlogerede sig på og omkring Jels Skole. Vi kunne så sidde og få de sidste detaljer på plads og ind i mellem få en hyggesnak med de ankomne løbere. Denne fredagshygge bliver desværre ødelagt i '96, hvor der bliver lavet en kortdistance fredag aften. Konceptet om denne kortdistance er "sløjfeløb" hvor to løbere starter samtidigt på hver sin sløjfe og så mødes ved en skifte/publikums post hvorefter de "bytter" sløjfe. Efter at have løbet de to sløjfer mødes de atter ved skifteposten hvorefter de har et par fælles poster inden mål. Der er så forsøgt at lave en "tilfældig" startliste, hvor to lige stærke løbere blev sat til at starte sammen. Jeg husker specielt kortdistancen i '96, da det var os magtpåliggende at have en hurtig resultatformidling for at gøre løbet mere interessant. Derfor havde vi allieret os med to unge

mennesker som på cykel skulle bringe kontrolkort til beregningen, som havde residens i laden på Holbækgård (venligst stillet til rådighed af Flemming D.) og de skulle også bringe resultatlister med tilbage for ophængning på stævnepladsen.

På et tidspunkt syntes Solveig at det gik for langsomt, så hun overtog den ene af cyklerne. Og jeg skal love for at det speedede det hele op. Mine stakkels hjælpere i beregningen måtte søge beskyttelse når Solveig bremsede ved indgangen til vores "kontor", det foregik så gruset føg om ørerne på os.

De øvrige gange holdt beregningen til på Jels Skole. Som Jette beskriver det: "Eva og dig og en hel del andre nede af gangen, nede af trappen og inde i det store klasselokale". Ja, det er ikke helt ved siden af. Det bedste ved at have beregningen på skolen var at det også gav liv på skolen, hvilket gjorde præmieoverrækk-

løberne så også benyttede sig af muligheden for at få et bad, hvilket sikkert har gjort hjemturen mere behagelig for hele familien.

En episode jeg husker fra denne tid, var da jeg på et tidspunkt kikkede ud over mine trofaste hjælpere. Der var blandt de granskende hoveder ét som jeg ikke kendte. Da jeg forespurgte hvem den ekstra hjælper var, var svaret: "At det er da Kirsten fra Svendborg". Nå ja, man siger jo ikke nej til en ekstra hjælper og hun havde syntes, at medens gemalen var i skoven kunne hun lige så godt gøre sig lidt nyttig.

Jeg har tidligere omtalt Vikingedysten '96, som den første med kortdistanceløb fredag aften. Også på en anden måde blev denne Vikingedyst afgørende for udviklingen af HTF-arrangementer fremover. Det var lykkedes Niels Physant at skaffe et antal billetter til Vikingspil en aften i

serne mere festlige. En sidegevinst var, at

ugen efter Vikingedysten og forestillingen

blev der aflagt et besøg i Valhalla. Under dette besøg (meget tidligt under besøget)

fik jeg overtalt bestyrelsen til at investere i en startpakke af EMIT-systemet. Baggrunden for denne investering var at HTF var blevet overtalt til at afholde Påskeløbene '97 sammen med vore sydlige nabo-klubber. Et af mine argumenter var, at ved Påskeløbene årene inden var der blevet anvendt EMIT og hvis vi gik tilbage til kontrollkort ville det være et tilbageskridt.

Denne beslutning fik konsekvens for den fremtidige beregning ved HTF arrangementer. Den fik også stor betydning for, hvad jeg fik efteråret '96 til at gå med. Med startpakken fulgte et program

til løbsafvikling som sådan set fungerede udmærket, men dette program var ikke ideelt til afvikling af flerdages arrangementer og dette er jo en mangel, når man er ved at planlægge et påskeløb.

Da HTF ikke havde EMIT-materiel nok til afvikling af et påskeløb skulle materiellet alligevel lejes ved Møller Sport. Derfor blev det aftalt at programmet xSport skulle anvendes ved de forestående påskeløb og et eksemplar af xSport blev lånt hos Møller Sport. Der var nu ikke længere så lang til Påske og det var begrænset hvor meget det var muligt at træne på "rigtige" løbere inden. Så det blev kun til lidt tørtræning hjemme i stuen og et par træningsløb inden Påskeløbene skulle løbe af stabelen. Det var da derfor heller ikke uden sommerfugle i maven at vi kørte ud til stævnepladsen i Stensbæk, men det hjalp en del da Per Møller fortalte at han havde inviteret Bjarte fra EMIT i Norge til Påskeløb i Danmark. Bjarte er en af hovedmændene bag udviklingen af EMIT-systemet, så han var en god mand at have i nærheden. De to første etaper af Påskeløbene '97 forløb da også uden problemer lige indtil sidste løber var kommet i mål på anden etape.

Vi var ved at gøre klar til at tage til Rødekro for at foretage lodtrækning til jagtstarten da en official troede at vi var færdige og stoppede generatoren. Så var det lige pludseligt ikke så sjovt mere, da jeg kunne se en lang nat foran mig med rekonstruktion af data hvis databasen havde lidt skade af den uautoriserede nedlukning. Derfor brugte jeg måske også nogle glosers, som ikke var passende og som i hvert fald ikke egner sig til gengivelse på papir, men stor var lettelsen da jeg efter

ankomst til Fladhøjhallen i Rødekreto startede computeren og ALLE data var intakte. Det så alligevel ud til at blive en god påske, men jeg skulle blive meget kloge-re. Bjarte var i nærheden og tilbød at hjælpe med jagtstarten og den forløb uden problemer, startlister blev skrevet ud og hængt op i stævnecenteret.

Så kom problemerne. Tildelingen af starttider for første løber i de enkelte klas-ser var tildelt korrekt, men der var den lille detalje at A kommer før E i det normale alfabet, men inden for O-løb kommer E før A. Derfor havde bla. Eliteklasserne fået forkerte starttider og er der nogle som går op i det så er det netop i disse klasser. Men, Bjarte viste sig at være en af de mest rolige personer jeg endnu har mødt, så han organiserede blot en ny trækning af jagtstarten. Også denne anden trækning var det et eller andet galt med, men Bjarte smilede blot og gik i gang med endnu en trækning. Hvad jeg havde gjort hvis ikke Bjarte havde været i nærheden ved jeg ikke.

At elektronik ikke er helt billigt kan ses af, at da vi prøvede at regne ud hvor meget udstyr vi havde lejet til afholdelse, viste det sig at vi havde for ca. 500.000,-kr. liggende spredt ud over stuegulvet.

Introduktionen af EKT (Elektronisk Kontrol og Tidtagning) ved orienterings-løb indførte også en ny service for løber-ne. Foruden at det gav mulighed for en meget hurtigere resultatformidling end tidligere var det nu også muligt at udskrive stræktiderne for alle løbere, så den enkelte løber var i stand til at se hvor det gik galt. Jeg har også hørt at det modsatte har været tilfældet, hvis man efter løbet har ment at man har brugt for megen tid på en post, har det været muligt ved at sammenligne sin egen stræktid med konkurrenter-

nes at se at det måske ikke har været så tosset endda.

Disse stræktidslister gav resultatfor-midlingen et nyt problem. Hvordan hånd-terede man dem, så de kom så hurtigt som muligt ud på resultattavlerne, og de fleste som var med ved Påskeløbene '97 kan huske vores løsning. Efter udprintning blev labelen med stræktiderne sat på en "lineal", denne blev puttet i en "rørpost" som endte ved en person som sorterede linealerne klassevis. Denne sortering fo-regik i noget som lignede et stalinorgel, nemlig en masse stykker rør i passende længde som var nittet sammen til en hel-hed. Klasserne blev så sorteret i en orden som passede med placeringen på resultat-tavlen, så det var muligt at tømme rørene i rækkefølge og derefter klassevis at sætte dem på resultattavlen fra den ene ende til den anden. Jeg kan huske at der var me-gen ros til disse officials, da løberne efter at have drukket væske i mål kunne gå over og se deres eget resultat på tavlen.

En anden ændring ved at beregningen rykkede ud i marken, var at løbere som af den ene eller anden årsag var blevet regi-streret som "ikke gennemført" kunne få en ordentlig forklaring med det samme. Utallige er de løbere som i tidens løb har henvendt sig for at klage over, at de ikke er registreret som gennemført og så sluk-øret har måttet indrømme, at de måske ikke havde været ved den post som de troede. Det har her været en uvurderlig hjælp at vi har bakop kortene på EMIT brikken, med den er det muligt at vise løberen hvilken post han har været ved, uden at skulle bruge elektronikken som alle der bliver disket har en vis mistro til. Når lø-beren så har fået vist hvilken post han egentligt har været ved, sker det ofte at han siger: "Så kan jeg bedre forstå mit løb

til næste post”.

Noget andet som vi stiftede bekendtskab med i forbindelse med Påskeløbene '97 var noget nyt og spændende som gik under betegnelsen: ”Internettet”. Det var så nyt, at da vi skrev i klubbladet om vores nye hjemmeside, ringede Haderslev Ugeavis for at høre nærmere. Det blev så til et indlæg om at en sportsklub i regionen var kommet på nettet. Internettet gav mulighed for endnu bedre service for løberne, nemlig muligheden for at offentliggøre indtastede løbere i god tid inden løbet, hvilket gør det muligt at få rettet eventuelle tastefejl inden løberen kommer til start. Vi har næsten alle hørt om løbere som er mødt frem til et løb og så har fundet ud af at vedkommende enten er tilmeldt i en forkert klasse eller måske slet ikke tilmeldt. I dag har den enkelte løber i mange tilfælde mulighed for at kontrollere tilmeldingen i god tid inden løbet. Så mangler vi bare at få løberne til at meddele de fejl de opdager i god tid. Jeg har flere gange været udsat for at en løber kommer ind til beregningen for at få rettet en forkert tilmelding, og når jeg så spørger hvornår han har opdaget fejlen, er svaret ofte at det er da flere dage siden. Hvorfor f..... har han så ikke reageret noget før.

Efter Påsken '97 er der ikke sket de store revolutioner inden for beregning og resultatformidling. De største fremskridt har at gøre med erfaring med EMIT-systemet og for mit eget vedkommende for erfaring med beregning i almindelighed. Bla. har jeg lært ikke at offentliggøre startlister til jagtstarten, inden de er blevet kontrolleret af nogle meget omhyggelige personer.

Men, selv om der ikke er sket den store udvikling er der alligevel sket noget, nemlig oprettelsen af ”Brikken I HTF”.

Som tidligere omtalt koster elektronikken en del og derfor er det heller ikke helt billigt at leje hver gang vi skal afholde et løb. Vi ville derfor gerne have en beholdning af EMIT-materiel, som vi så kunne leje af os selv for derved at holde udgiften ved det enkelte arrangement på samme niveau som hvis vi lejede materiellet ”ude i byen”. Forskellen var bare at lejen ikke forlod klubben, men bidrog til at øge beholdningen. Det viste sig dog hurtigt, at det var en noget langsom måde at få øget beholdningen af EMIT-materiel på og der blev derfor optaget et lån i HSI på kr. 65.000,-. Lånet var rentefrit og skulle afdrages over 5 år så der var passende tid til at få samlet sammen til afdragene. Ved at leje materiellet ud både til HTF og andre klubber samt ved andre aktiviteter som bla. Evas kiosk ved træningsløb mm. er det lykkedes at skaffe tilstrækkeligt med midler til afdrag og der har endda været til fornyelser og enkelte nyanskaffelser. Pt. mangler vi kun at betale ét afdrag og saldoen på kontoen er stor nok til at det ikke er noget problem, så missionen må siges at være lykkedes, at skaffe elektrokisk materiel til HTF uden at det belastede HTFs ”normale” regnskab.

Hvad fremtiden vil bringe er ikke godt at vide, men lidt af den har allerede været forsøgt. I forbindelse med DM-klubhold 2002 introducerede vi (Per Møller og undertegnede) en endnu hurtigere resultatformidling nemlig Real Time. Det vil sige, at vi viste divisionsresultatet på en stor skærm i et telt som stod på stævnepladsen, så få sekunder efter at løberen havde fået aflæst sin brikke kunne tilskuerne se hvordan divisionsresultatet blev påvirket. Hurtigere kan det næppe gøres.

Finn Jørgensen – en rigtig mand

Af Søren Kjær

Klubbens eleganteste løber, er han blevet kaldt. Og sandt er det at Finn Jørgensen kommer lettere hen over landjorden end de fleste. Det har han gjort i nu snart mange år, selv om det dårligt er at se på ham, og selv om han stort set har holdt sig på samme niveau, både i orienterings- og landevejsløb, siden ungdommens dage. Bortset fra en skade i hælen sidste år, hvor han var nødt til at holde pause i længere tid, har Finn altid været på banen, og i takt med at konkurrenterne i samme aldersgruppe mere og mere bærer præg af tidens tand, er Finns sportslige resultater blevet bedre og bedre med årene. Det var egentlig ikke nogen overraskelse at Finn vandt DM-lang i sin klasse i april, og at han også blev sønderjysk mester i crossløb i aldersklassen i år.

Det kan nok være interessant at aflokke sådan en stedsegrøn idrætsmand hans hemmeligheder. Og Finn tager gerne imod jubilæumsskriftets udsendte i hjemmet på Odinsvej.

Lige når man kommer ind, er der ikke noget der antyder et hjem hvor beboerne er særligt sportsinteresserede. Ketty, Finns kone gennem 30 år, sidder og ser TV-Syd, og Finn har tydeligvis lige lettet sig fra sofaen for at lukke mig ind.

Men så går vi op i Finns hule ovenpå. Der er det en helt anden snak. Løbeskoene står i række, der er op til flere computere, scannere og printere, og der er skabe med pertentligt ordnede kartotekssystemer. På væggen hænger Finns temmelig anselige medaljesamling på en rundstok. Jo, her bor der en o-løber. Men der er ingen mindevæg med avisudklip, billeder og diplomer, for Finn går stille med dørene, også når han er på hjemmebane.

Finn starter spontant med at vise mig OCAD og CONDES, som kan tegne kort og plote baner. Jeg er behørigt imponeret af hvad computerne kan, og Finn bærer

Finn fører feltet an i Dammen Rundt 1987 – bl.a. foran Bent K. Larsson ude til venstre!

diskret over med min tekniske uvidenhed.

fra Sønderborg, Ketty og jeg. Og så var

Han har en fantastisk orden i sagerne. Det her er noget han går op i. Gamle kort har han også nogle stykker af, f.eks. det første Pamhule-kort, som virkelig virker old-nordisk i dag, selv om han har løbet en bane på det kort for knap 30 år siden. Vi kommer hurtigt ind på hans mange medaljer.

- Jeg fik den første guldmedalje i militærets forbundsmesterskab i 1985 i klassen yngre oldboys A. Den første DOF-medalje var bronze i stafet H 35 i 1993, og i 1994 fik jeg DOFs guldmedalje i H45. I alt har jeg fået 14 DOF-medaljer. Den eneste ikke-O-løbsmedalje er som sønderjysk mester i min klasse i cross-turneringen sidste vinter.

- Hvornår kom du i gang med sporten?

- I 1964 begyndte jeg med cykelløb og blev ved i 5 år. Jeg kørte mig lige akkurat op i A-klassen, og så var det slut med det. Først var jeg inde hos garden, og så gik der 3 år bagefter hvor jeg ikke dyrkede sport. Men i 1973 flyttede vi til Marstrup

der ikke så langt ned i Pamhule, som jeg i øvrigt kendte udmærket fra mine cykel-dage, for derude trænede vi cykel-cross, og så løb vi for at holde formen om vinteren. Det var i cykelklubben Speed, og det var kun en lille klub. Vi var 15-20 da vi var flest.

- Kom det dig ikke til gavn at du var i så god form da du kom ind til militæret?

Finn kan ikke holde et underfundigt smil tilbage. – Jo, det kan man godt sige. Faktisk blev jeg månedens garder efter den allerførste måned jeg var inde, for jeg kunne løbe fra alt og alle, både befalingsmænd og menige.

- Hvorfor blev det så ikke til mere bagefter?

- Vi havde jo travlt med at etablere os, Ketty og jeg, og der skulle også sættes børn til verden. Så på en måde tog jeg ikke det med sporten så alvorligt på det tidspunkt. Men da vi var faldet mere til ro, kom der gang i det med orienteringen, som jeg havde prøvet lidt inde ved militæ-

ret. Men egentlig er jeg konkurrencemenneske, og så var det oplagt at lave et eller andet med sport. Til at begynde med for motionens skyld. Først da jeg blev 35, begyndte jeg at løbe A-baner. Indtil da foregik det i 21 B. Men det var ikke før midt i 80'erne at jeg begyndte at se muligheder for at blande mig i toppen. Ved det sidste DM jeg løb i H 35, det var i Sorø i 1986, blev jeg 5'er, og det gav blod på tanden.

- *Egentlig er du begyndt med o-løb i voksen alder. Hvordan bar du dig ad med at få den sikre og hurtige teknik?*

- Det kom med tiden. Det vigtigste var korttegningen, som jeg hurtigt blev meget fascineret af. Når man laver meget af den slags, går det hurtigere med at omsætte et kortbillede til terrænet. I det seneste år har jeg ikke løbet mange træningsløb, men jeg tegnede kort hele vinteren. Det giver efter min mening lige så meget som at løbe en masse træningsløb. Og så blev jeg altså dansk mester i lang i april. Banen var 13,5 km. Rent løbemæssigt kan jeg godt tåle at bomme lidt. Men det kan jo også ske for de store drenge. Ved DM løb jeg et kort stykke tid med øjenkontakt til Carsten Jørgensen, og så ham drøne ind i en tæthed hvor han skulle have fulgt stien til højre. Det fik han nu hurtigt rettet op på, og siden så jeg selvfølgelig bare røgen af ham.

- *Hvordan ligger det med arbejdet – tillader det en særlig ivrig træningsindsats ved siden af?*

- Jeg er vicevært i Lille Amalienborg og nogle erhvervsejendomme i Nørregade, og det er naturligvis et selvstændigt job. Tidligere var jeg reparatør ved Tulip i Haderslev indtil de lukkede, og det passe-

de mig også godt. Hvis jeg skulle have fortsat som elektriker, skulle det have været på en fabrik igen.

- *Hvor meget træner du, og hvad gør du for at undgå skader?*

- Jeg træner varieret, alt efter hvad jeg træner til. I øjeblikket løber jeg 40 km om ugen. Jeg løber aldrig to dage i træk. Så det bliver til 3 eller 4 gange om ugen. Jeg lytter til min krop, og har heldigvis kun haft få skader – bortset lige fra det sidste år, hvor jeg havde en skade i hælen. Det kom garanteret fordi jeg løb cross-løb med o-sko på. Niels Jørgen Fogh siger noget af det samme. Ham løb jeg i øvrigt i H 21 sammen med et enkelt år, selv om jeg var omkring de 15 år ældre. Nå ja, og så var jeg væk i knap tre år i 80'erne med skader i knæet. Så det er ikke rigtigt at jeg har undgået skaderne. Dengang gik jeg til kiropraktor i Herning og fik fysioterapi i Haderslev. Men det meste af tiden går det godt. Jeg holder vægten. Jeg spiser ikke mere end nødvendigt, men nægter heller ikke mig selv noget.

- *Hvad med børnene? Har du kunnet gøre dem interesserede i o-løb?*

- Det har aldrig været som hos familien Andersen her i huset. Frank, vores yngste på 25, er gået i fars fodspor på en anden måde. Det blev aldrig til noget med sport med ham. Derimod blev han også industriellelektriker med arbejdsområde over hele landet. Vores ældste, Anette, var faktisk i gang med o-løb indtil hun blev 16. Men pludselig mistede hun lysten. Hun for vild i et tornekrat ved et B-løb på Rømmø, og da hun endelig fandt ud igen, mente hun at hun var vaccineret mod o-løbsbacillen for tid og evighed. Nu arbejder hun med IT.

Finn begynder at blive lidt rastløs, og jeg opfanger de små signaler om at audiensen er ved at være forbi. Nedenunder sidder Ketty og venter på ham. Robinson er lige begyndt. Den skal jeg også hjem og se med familien, fortæller jeg.

Inden jeg går ud ad døren får jeg Finns e-mailadresse. Den er finn@rigtigmand.dk Der er vist noget om snakken.

Fra rigtig gamle dage...

Af Søren Kjær

Hvad der er gået forud for klubbens start i 1962, ved de færreste (men se også interview senere i jubilæumsskriftet med dem der er gamle nok til at vide besked).

Allerede fra klubbens spæde start i 1962 var der ildsjæle som tog alle opgaver alvorligt. Og meget nødvendigt, for mange medlemmer var der ikke da man startede. Således har også et flittigt menneske fra første færd klippet al presseomtale ud og klistret dem sirligt ind i gedigne scrapbøger. Denne første scrapbogsbestyrer var Finn Frederichsen, og ansvaret er gået i arv siden starten, med omtanke for hvem der måtte være opgaven voksen med den rette indstilling over for arbejdet. Det eneste hul der er at finde, ligger midt i 80'erne. Enten har aviserne ikke skrevet en eneste gang om klubben mellem 1984 og 1988, eller

også har området fået lov til at ligge brak. Men de sidste 14 års presseomtale er omhyggeligt arkiveret. Det forbavser vel ingen at den seneste bestyrer er Jørgen Thingvad, der med akkuratess og or-

Unge haderslevere i kappængerstil ude på den 8 km lange rute

densans har sørget for at også klubbens seneste bedrifter lige så vel er blevet bevaret for eftertiden i form af presseomtale, som hin fortidige arkivar gjorde det, der satte en unægtelig høj kvalitetsnorm i klubbens allerførste scrapbog.

Redaktionen har lånt scrapbøgerne, og det har været fascinerende at se ned i pressens beretning om de ældste tider. Allерførst imponeres man over hvor meget omtale klubben fik efter sin start ved jule-

tid 1962. Den presseansvarlige har haft glimrende kontakter på de tre lokale aviser der var i Haderslev-området på det tidspunkt, nemlig Jydske Tidende, Dannevirke og Sønderjyden.

Er der en læge til stede?

Et alarmerende budskab springer i øjnene s. 3 i klubbens første scrapbog:

”Alle idrætsudøvere bør besøge en læge”

Nej, det handler ikke om smitsomme sygdomme, med mindre det betragtes som sygeligt at interessere sig for idræt i det hele taget. Nærmere læsning afslører en indstilling til fysisk udfoldelse som helt er vor egen tid fremmed. I forbindelse med et referat fra et repræsentantskabsmøde i Sydkredsen kommer det ifølge Sønderjyden frem at:

”...de lægeværelser, der er oprettet for

Erik Andersen - Klubstifter

idrætsudøvere i forskellige byer, bliver besøgt alt for sjældent. Så længe idrætsudøvere ikke er over 35 år, forlanges der

nemlig ikke nogen lægeerklæring for at kunne deltage i den ene og den anden sport. Og det kan være meget farligt, hvis man ikke i hvert fald en gang om året lader sig undersøge af en læge. Når man nu er kommet så langt, at der er specielle lægeværelser for idrætsudøvere, burde alle også sørge for, at den side af sagen er i orden. På mødet blev der i den forbindelse fremdraget et eksempel fra Haderslev, hvor det helt tilfældigt blev opdaget, at en dygtig idrætsmand overhovedet ikke måtte dyrke sport på grund af en tydelig hjertefejl. Det kunne let have fået meget alvorlige følger for den pågældende.”

Man griber sig uvilkårligt til kødklumpen, ikke sandt? For ”idrætsudøvere” har det været gratis, og for de involverede læger en rasende god fidus. DIF betalte gildet, fremgår det af en notits i Dannevirke 18. 11. 1962 med den glædelige overskrift: ”Idrætslægerne i Sønderjylland er konsulteret mere”. Der var lægeværelser i Esbjerg, Vejle, Fredericia, Kolding, Haderslev og Sønderborg, og det stod DIF i 200.000 1962-kr. om året. Ca. 650 havde benyttet tilbuddet i hele området.

Aflæg en gangprøve

At det har været en betænkelig sag at kaste sig ud i alt for anstrengende udfoldelser ses også af karakteren af de udadvendte arrangementer som klubben stod for. De sidste 20 år har klubben glad og fro sendt folk af sted uden foregående lægetjek på det temmelig anstrengende motionsløb Dammen Rundt. Den gik naturligvis ikke i 1963. Motionsløb var bare ikke noget man gjorde dengang. I stedet arrangerede klubben i juni 1964 "gangprøver", og Jydske Tidende mindedes vemodigt besættelsestidens "Algang". Det gode humør og lysten til at ud at røre sig kunne nu ikke holdes nede. Gangprøven fik man den første aften 199 med på – ikke dårligt. Og så fortsatte man med at aflægge gangprøver en hel uge igennem. I alt kom hele 797 ud at gå. Ruten var fra Louiseskolen (den nuværende kristne friskole på Louisevej) og en tur op i Vester-skoven og tilbage igen. Hurtigst den første aften var faktisk scrapbogsbestyrer Finn Frederichsen, men han var også "...et af Haderslev Terræn-Sportsforenings stærkeste medlemmer," kunne Dannevirke oplyse. Han brugte 44 min. om de 8 km, men han bedyrer i dag at han ikke snød lidt ved at løbe noget af vejen. Desværre blev Finns fine resultat overgået den allersidste aften af Henry Lydeking, Haderslev, der, som Sønderjyden skrev, "...gennemførte distancen på 43 minutter, hvad der må betragtes som noget af en præstation. Det skal dog siges, at Henry Lydeking, der spiller fodbold, var i god træning og fin form."

Dengang var der sportsjournalister til...

Kan man undres over hvor sarte folk flest var over for langvarig fysisk udfol-

delse, må følgende mandfolkepræstation af den lokale journalist med signaturen eh fra Sønderjyden imponere. Her er hans artikel:

"Kunne ikke se posten fordi han stod med ryggen til den

Flere morsomme og spændende episoder udspillede på Haderslev Terrænsportsforenings træningsløb i torsdags

På grund af ferie og dårligt vejr var der kun tolv startende, halvdelen af det normale, ved Haderslev Terrænsportsforenings træningsløb i Pamhule Skov torsdag aften.

Løbet strakte sig over 7-8 km foruden hvad løberne måtte løbe ekstra, når de gik fejl af posterne over det uvejsomme terræn.

Sønderjydens medarbejder startede sammen med startnummer 6 kl. 18.23 Der var to minutters mellemrum mellem de startende, og ved starten fik alle udleveret et kort og udgangsretningen. Ved hjælp af et kompas, kortet og en lineal skulle vi så finde frem til næste post, der viste sig at ligge inde i en skov.

Navigatøren viste sig at være slet ikke så ueffen, så vi ankom ret hurtigt til området, hvor posten var, og fandt frem til det rød-hvide flag, der angav dens beliggenhed. Det lykkedes os allerede der at overhale en af de tidligere startende, så det gav os blod på tanden. Vi fortsatte i stort tempo, så tungen hang ud af halsen, men på den trænede løber var der intet at se, han løb med lange elastiske skridt uden at vise det mindste tegn på træthed. Post nr. 2 viste sig også at være forholdsvis let at finde. På den var også anført en retningsangivelse samt længden til den næste post – over en kilometer i luftlinje. Jo længere borte posterne ligger, desto større bliver muligheden for at løbe fejl,

for sætter man blot kompasset en streg forkert, giver det en betydelig fejlmargen på denne distance.

Sikkerheden var der imidlertid ikke noget i vejen med, og endnu en gang fik vi en ny retningsangivelse. Vejen førte denne gang gennem højt, dyngvådt græs og over en dyb bæk, men det betød ikke synderligt, regnen havde allerede gjort os dyngvåde til skindet.

Den næste post var den vanskeligste at finde. For det første var vi gået en smule fejl af retningen, og for det andet var den gemt af vejen inde i en tæt granbevoksning. Mange kostbare minutter gik til spilde, mens frygten for eventuelt at måtte udgå, fordi vi ikke kunne få den videre retning, nagede.

Et par andre løbere fandt den, og vi var ikke sene til at følge efter. Endnu en gang var ruten over en kilometer lang, men denne gang gik det bedre. De sidste to poster gik det meget let med at finde, og det lettede at se den sidste: søg til mål! Kl. 20.03 ankom vi til målet, Tørning kro, hvor vi fik noteret tiden 1.31, der, som vi senere erfarede, kvalificerede os til en 3. plads. Den bedste løber var K. la Cour, som gennemførte i tiden 1.10. Han har efter sigende også opnået mange fine resultater ved store løb. Det er derfor ikke mærkværdigt, at klubben venter noget af ham til danmarksmesterskabet.

En terrænløber må tage mange omveje. For det første er der de naturlige forhindringer og desuden er der kornmarker, roemarker, nyudplantninger og haver, som ingen løber drømmer om at forcere.

En terrænløber løber ved et træningsløb ikke kun for at kunne besætte førstepladsen, men også for at nyde

naturen. Løbsplanlæggerne lægger derfor altid løbene om ad de mest natursmukke steder. Løbslederen til HTF's træningsløb denne gang, klubbens formand Jørgen Møller, Erlev, havde også lagt ruten i det smukke skovbevoksede og søomkransede område i Pamhule Skov. En terrænløber prøver altid på at fuldføre, men alligevel var der ved løbet ikke mindre end otte, altså to trediedele af deltagerne, der måtte udgå, fordi de ikke kunne finde posten ved bækken. En post, der ikke volder den ene hovedbrud, kan være umulig at finde

for den anden, således stod en af delta-gerne og spejdede efter ovennævnte post og kunne ikke finde den, fordi han stod med ryggen til den få meter borte.

Det var morsomt og spændende – selv i regnvejr.”

Morsomt og spændende – tja. Man kan forestille sig hvor mange udøvere vores sport havde haft i dag hvis man var blevet stående ved det samme oplæg for løbene. Begejstringen havde nok været på samme niveau som hvis man var blevet tvangs-indlagt til et gensyn med Otto Leisner i en hopla-udsendelse fra 1972. Men i pressens omtale af foreningens første leveår aftegner der sig en entusiasme, som heldigvis deles af mange af klubbens nutidige ildsjæle. Klubben rundede et medlems-tal på mere end 100 allerede efter det første år, og det var fuldt fortjent, indsatsen af klubbens grundlæggere taget i betragtning.

Kai la Cour – klubbens første superløber

Af Søren Kjær

Overalt i de gamle avisudklip fra 60erne dukker Kai la Cours navn op. Han

var uden diskussion Sydkredsens bedste o-løber på det tidspunkt, og der var dårligt nok det o-løb han ikke vandt. Men hans storhedstid var 60'erne, og i de senere år kom han sjældnere i klubben, så det var de færreste der kendte ham, med mindre de havde været med i HTF siden starten.

Men det var bestemt ikke fordi Kai la Cour lå på den lade side. Energien blev lagt på andre områder, men formen var altid i orden. Jønne fortæller at han i 80'erne lejlighedsvis stillede op for klubben i divisionsmatcher o.lign. Og så vandt han som regel banen til konkurrenternes forbløffelse.

Kai la Cour blev født i 1931. Grundlaget for hans sportslige kvaliteter blev lagt på Ollerup Gymnastikhøjskole 1949-50 under den navnkundige Niels Bukh, og så fulgte landbrugsskole og efterfølgende studieophold i USA. Men Livgarden blev hans skæbne. Han blev indkaldt i 1952 og blev løjtnant året efter. Ved siden af landbrugssyslerne avancerede han hurtigt som reserveofficer, og fortsatte med at stige graderne også efter at han havde slået sig ned i Halk på gården Langmose i 1960 med sin kone, Hanne. Major blev han i 1968, og i 1980 blev han den første udnævnte oberstløjtnant af reserven i Livgarden. Det siger sig selv at han havde travlt med mange andre ting end bare at passe gården. Udover tjenesten ved Livgarden var han også kredsformand for reserveofficersforeningen i en årrække.

Kai la Cours fineste sportslige resultat var et DM i feltsport i 1958, mens han stadig boede på Sjælland. Han var klubmester fem år i træk fra 1963-68, og vandt sølv for hold i DM i feltsport i 1963 sammen med K. E. Eriksen og Orle Sørensen, og bronze ved samme DM i 1967

med K. E. Eriksen og Tauno Jäppinen.

Træne gjorde han når der var tid til det, fortæller Hanne la Cour. I perioder trænedes han hver dag, i andre slet ikke.

Kai la Cour døde pludseligt i sommeren 1998.

HTF 40 år og statsskovene

Af Carsten Ørnsholt, statsskovrider

Det er kun de sidste 15 år jeg kan tale med om – her. Jeg løb selv orienteringsløb under min militære uddannelse for godt 40 år siden. Jeg nød det meget – vel også fordi den militære træning gjorde at formen var til ofte at nå i mål iblandt de første. Men personligt fik jeg ikke senere fulgt op på denne træning

Senere tog min søn Kristian så grundigt over. Han ”lærte” kunsten i H.T.F. med megen succes.

Få måneder efter min tiltrædelse som skovrider i Haderslev blev jeg inviteret til faneindvielse i H.T.F. Min dengang nyligt ansatte distriktssekretær Kirsten Pugh, der sammen med sin mand – var mangeårige løbere i H.T.F. – syntes, at det nok var nyttigt både for klubben og mig, at jeg blev præsenteret.

Det var en flot dag – og mit søm blev vist slået godt i.

Fra den dag kendte jeg flere af klubbens ledere og vise versa.

Det er i årenes løb blevet til rigtig mange løb – store såvel som små – i statens skove på Haderslev distrikt. Samarbejdet synes jeg har været forbilledligt. Der er holdt nogle planlægningsmøder – for ruteplanlægning, vildtlommer og standpladsindretninger.

Der har også været snak om forårstur-
neringer og vildthensyn og ønsker herfra
om løb uden for skovene i de sårbare må-

neder om foråret Ønsker fra vores side om færre løb i foråret/forsommer – flere om vinteren og i sensommeren og så videre. Hensyn til jagtlejere, jagter med mere.

Alt i alt er vi kommet flot overens. I har altid haft fornuftige folk på !

Håber I fra klubbens side også oplever skovens folk således ?

I tiden fremover ligger det i publikums-trenden at flere skal benytte de offentligt ejede skove mere ! Orienteringsfolkene vil i højere grad skulle dele herlighederne med andre grupper.

Ved god planlægning og hensyntagen fra alle sider, vil vi fra Skov- og naturstyrelsen også kunne leve op til dette. Naturen er herlig og rig langt de fleste steder –

og vi skal hjælpe flest mulige til at opleve dette.

Jeg ønsker H.T.F. rigtig hjertelig til lykke med 40 års jubilæet, og takker for fint samarbejde om løbsafvikling – og samarbejde til anden side. Jeg håber klubben må udvikle sig – og fortsat få tag i mange unge. Jeg tror, at mange unge kunne have glæde af en **aktiv** virksomhed i orienteringsklubben – til adspredelse fra en dagligdag, der oftest rummer meget (efter min mening for meget!) mobiltelefon, videosceneri, computerspil og tv-serier.

Tak for lejligheden til en jubilæumshilsen i jeres blad – og på gensyn i skovene!

Hvad blev der af...

Af Søren Kjær

HTF er unægtelig en af landets største orienteringsklubber. Klubben har mange stærke sider – men en af de svage er at klubben ligger i et udkantsområde. De unge mennesker der kommer ind i klubben, skal næsten alle sammen videre med deres liv et andet sted end lige her.

Vi har spurgt os selv efter hvad der er blevet af alle de unge mennesker der var i klubben sidst vi holdt jubilæum, altså for omkring de 15 år siden. Enkelte træffer man stadig – andre er væk. Vi har prøvet at finde ud af hvordan det står til med nogle stykker af dem:

Flemming Andersen

er nu 40, og er faldet lidt mere til ro. Flemming er portør på Aabenraa Sygehus. Han bor ude på Løjt

og hedder i øvrigt Flemming Beck nu, for han har giftet sig til det smukke navn via sin kone, Hanne. De har været gift i 10 år, og de har tre drenge. Orienteringsløb bliver det ikke til så meget af mere. Derimod løber Flemming maraton og 100-km-løb.

Lisbeth Andersen

er efterskolelærer i Vejle, og har en pige på 6 sammen med sin samlever Torben.

Claus Jacobsen

er efterhånden blevet 33 og bor i Skanderborg, men arbejder i Århus i et revisionsfirma. Han er gift og har to børn. Han løber regelmæssigt, men dyrker ikke

længere organiseret sport.

Jan Thiesen

er 40. Han løber ikke mere – og det har lidt sammenhæng med at han blev gift for 10 år siden, så nu er det kone, drengen på 9 og pigen på 5 der tager tiden. Og parcelhuset i en landsby nær Holbæk. Inden han blev gift, løb han lidt o-løb på Sjælland og spillede lidt fodbold.

Niels Thingvad

er nu lærer på handelsskolen i Nyborg, hvor han underviser i erhvervsøkonomi til

HG. Han er gået en smule i fars fodspor, for han har været sergent i flyvevåbenet, hvor han havde med hawkmissiler at gøre. Siden tog han HDA på handelshøjskolen, og har arbejdet på et reklamebureau. Han har kæreste, men ingen børn. Han løber o-løb en gang imellem, og skal løbe Wild West med sin far til næste sommer, så formen skal pudses lidt af. Ellers fordriver han tiden med golf og tennis.

Tina Schønwandt

har droppet sporten, men bor stadig i Vojens. Hun er udlært reklame-tegner og har arbejdet i branchen, men har sadlet om og er nu pædagogstuderende. Hun har en dreng på 7 og en pige på 10.

Charlotte Pugh

bor stadig i Haderslev, men hun lagde også o-løbet på hylden. Hun har været sygeplejerske på Haderslev Sygehus siden 1993. Hun og samleveren Johnny har hver en dreng på 6 og 11. Charlotte er stadig sporty. Hun leder et herremotionsgymnastikhold i Starup hver onsdag. Og så sejler manden og hun til tider i en lille båd, når de da ikke besøger hendes forældre Freddy og Kisser i deres aftægtsbolig i Spanien.

Per Rasmussen

Per nåede vi desværre ikke at få kontakt med inden redaktionens slutning, men han er stadig medlem af klubben, selvom han borovre ved Assens. Han er blevet set til i hvert fald et enkelt træningsløb i Revsø sidste år da han var hjemme og besøge familien.

Tina Brøchner

er efterhånden blevet 38. Hun er ejendomsrådgiver og bor i Aabenraa. Hun er gift og har en dreng på 11 og en pige på 8. Hun løber landevejsløb. En gang imellem stiller hun stadig op for HTF ved

åbne stævner.

Lena Brøchner

er nu 44. Hun arbejder i Røde Kors og bor i Horsens. Hun er gift og har en pige på 18. O-løb er det helt slut med, men hun løbetræner og stiller op i motionsløb.

Jeannette Andersen

har to børn, og o-løb er der mindre plads til i hendes liv end før. Hun er sygeplejerske.

Diana Andersen

har også to børn, og har vist helt lagt o-løb på hylden. Hun er på kontor.

Henriette Andersen

gjorde noget slemt ved knæet til kredsmesterskab på Trelde Næs sidste år i september, og hun er nu i gang med genoptræning hos Gitte Karlshøj. Det går langsomt fremad. Henriette er meget aktivt medlem af o-klubben Pan i Århus. Hun går på pædagogseminariet.

Vibse Sørensen

er en af de få unge fra dengang som stadig løber regelmæssigt i HTF. Hun er stærkstrømsingeniør, men er i øjeblikket ved at indrette et minifysikeksperimentarium i Esbjerg for Ålborg Universitet. Hun er gift, bor i Toftlund. De har et barn på 3, og der er endnu en på vej.

Povl Pedersen

arbejder med IT i Dansk Supermarked. Han er ugift og bor i Århus. Hans store lidenskab er faldskærmsudspring, som han dyrker i ugevis hvert år i USA og Sverige.

Arne Pedersen

var sergent i Livgarden, men er uddannet maskinarbejder og er i øjeblikket svejser på et skibsværft i Norge. Han er ugift, og han spiller kegler på landsholdsplan.

Guri Alm – altid på toppen

af Jette Honoré Jensen

Guri Alm er klubbens indpisker ved løbstilmelding. Sammen med manden Steffen har hun altid været klar til at stille op med stort og småt for klubben – og så har de det til fælles at de begge er blandt klubbens bedste løbere. Vi har stillet Guri

et par spørgsmål:

Hvornår begyndte du med O-løb og hvordan startede interessen?

Guri: Jeg startede med orienteringsløb i 1985, og det startede på den måde at jeg holdt op med at ride ringridning. Jeg havde haft hest, og så blev den lam eller halt, og så skulle jeg af med den og jeg havde ikke lyst til at få en ny hest. Min lillebror Tue rendte orienteringsløb for AAIG, og det havde han jo gjort i mange år. Så lokkede han mig med ud og prøve nogle træningsløb, og der stod Hanne Fogh og Anette Hansen så og manglede en tredje mand til stafet. De fik mig til at gå intensivt til orienteringsløb, og i efteråret 1985 løb jeg så mit første stafetløb, da var jeg 21 år.

Jeg var med til nogle B-løb, altså på C-banerne. Og så mødte jeg op til træningsløb hver eneste gang, og min lillebror løb skyggeløb med mig. Da var Tue omkring 19 år, og han havde løbet siden han var 12 år. Sådan begyndte jeg at løbe orienteringsløb, og jeg kom også med til DM-stafet. Jeg fik en 13. plads ud af 16 deltagende tredjetursløbere, men de havde slet ikke regnet med at jeg gennemførte. Samlet blev vi nr.7, så det var jo også godt nok.

Da jeg havde løbet et år, begyndte jeg at løbe A-baner. Konkurrenterne dengang var Anette Hansen og Hanne Fogh. Jeg vil nu ikke kalde dem konkurrenter, for de havde løbet så meget længere tid end jeg, så de var noget dygtigere. Men jeg

har en resultatliste her fra 1986, hvor jeg har løbet samme bane som Anette Hansen, og jeg er faktisk ikke så langt efter hende. Ellers var konkurrenterne Anette Lund fra GORM og Birthe Kjems, Grethe Anæus og Pia Hejlskov Mogensen, Anne

Guri med medalje – den er der !

Maarup. Pia Christiansen og Winnie Jørgensen. Og så var der Imme Nägele og Silke Nägele fra SOK, Diana og Vibse fra HTF - og Jeanette, men hun var jo heller ikke til at komme i nærheden af! Der var også Kirsten Hansen.

Så var der jo også mange af mændene, man løb og konkurrerede med: Hvis man nu kunne få lidt tider oppe i nærheden af

Keld B. Nielsen og, Henry Jacobsen, Henrik Justesen og Thingvad, så var det ikke så galt. Og Solveig – så var jeg ski' også stolt hvis jeg kunne slå Solveig Nielsen.

Så fik jeg jo børn. Maja fik jeg i 1988, så da jeg blev gravid i 1987, har det været to år efter jeg startede med o-løb. Jeg havde det faktisk sådan, at fra den dag jeg blev gravid med Maja, kunne jeg ikke løbe – jeg følte mig for tung. Men i de to år inden var jeg meget seriøs. Så fik jeg Lasse i 1991, og det var først efter jeg fik børnene, at jeg begyndte at løbe lidt igen. Det var også det år vi skiftede fra ÅIG til HTF.

Hvornår kom Steffen ind i dit liv?

Ja, da havde jeg ikke løbet ret længe, men jeg har det her: SM-stafet den 23. juni 1985. Det var den første gang jeg så ham. Jeg havde nok hørt Tue snakkede om én, der hed Steffen Alm, der boede i Norge. Men så var han kommet hjem, og så skulle jeg køre med ham til SM-stafet. Det var første gang jeg så ham, og så mødtes vi til et par løb.

I oktober samme år skulle Steffen lave baner til et løb i Åbenrå Nord, og da faldt vi snak. Siden ringede Steffen mig op – og ja, så sås vi vist dagen efter. Så sådan var det!

Hvad har holdt dig til ilden?

Tue løb jo også, og jeg mødte jo Steffen ret tidligt, og så var jeg faktisk ret gode veninder med Anette Hansen. Vi var på nogle ture oppe i Bjerringbro hos hendes bror, og vi var sammen privat. Der var de venskaber man havde, der var Carsten Jønck, Hanne og Niels Jørgen Fogh og Jon, Mogens Thomsen, jo, vi havde et rigtigt godt sammenhold, synes jeg.

Du løber, men man ser dig lige så tit optræde som official?

Jobbet som official ligner faktisk det jeg

laver på mit rigtige arbejde. Jeg står for tilrettelæggelse af undervisning på Kommunalforvaltningen i Rødekro Kommune. Ligheden er påfaldende: Man skal have fat i nogle undervisere/nogle folk, der kan varetage de forskellige funktioner og ringe rundt og finde lokale, altså tilrettelæggelse og organisere. Få tilmeldinger ind osv.

Hvad er dine ambitioner fremover?

Min ambition er altid at vinde en medalje til et DM. Det er ikke lykkedes så tit, i år er det blevet mest til 4. pladser. Nu hvor jeg er rykket op i D 35 A, konkurrerer jeg mest mod løbere fra Nordkredsen og Østkredsen. Tidligere var det måske Kirsten Hansen og Lise Nielsen fra HTF, men de er jo skadede lige for tiden og ellers er der nogle fra Kolding - og Mona Rasmussen, hun ville ellers være en værdig konkurrent, men hun stiller jo ikke op så tit!

Hvad er dine bedste resultater hidtil?

Jeg blev vældig rørt over den bronze-medalje jeg vandt ved DM-lang i 1998. Det er den første gang jeg har vundet en medalje ved DM. Den trænede jeg seriøst imod, og jeg blev så glad for det lykkedes. Men jeg var også mægtig glad for at blive nr.4 til Påskeløbene i år. Det havde jeg ikke regnet med!

Nu går det hele vel ikke op i o-løb, Gu-ri?

Jeg løbetræner og så løber jeg cross og så supplerer jeg lidt med noget badminton på mit arbejde, jeg er bare afløser. Men ellers tager o-løbet jo meget af vores tid. Men jeg er tit med Lasse ude til fodbold, og jeg spiller også skak med hem. Desuden er jeg medlem af en "strikkeklub", men vi strikker nu ikke så meget. Vi er nogle piger fra arbejde, der mødes engang imellem og hygger os sammen og drikker et glas rødvin.

Fire gamle drenge mødes på Harmonien

Se på billedet! Der sidder tre guttermænd som nyder sejrens sødme. Det er naturligvis O. K. Frederiksen, Hans Jacob Jacobsen og Haagen E. Larsen, og de nyder et glas portvin i Byrådssalen på det gamle rådhus i Lavgade. Det er borgmester Carstensen der med faderlig mine står bagved. Anledningen er at de er til kommunal fejring af årets danske mestre fra Haderslev i 1972. Og O. K., Hans Jacob og Haagen havde vundet DM i feltsport for hold i klassen yngre old boys. Næste år gentog de succesen, men i terrænsport i stedet for feltsport, og borgmester Carstensen lovede dem at hvis de kom igen året efter, skulle han nok sørge for at Haderslev Pigegarde stod klar i bare lår og fuld uniform for at trutte dem en vel-

komst. Det lykkedes faktisk – næsten, for Haagen og Hans Jacob vandt guld igen i 1974, men denne gang havde de skiftet O. K. ud med Orle Sørensen.

Den historie fortæller O. K. mig en mandag hvor jeg har inviteret ham, Haagen, Hans Jacob og Henry Jacobsen på Harmonien til en gang eftermiddagskaffe, lagkage og snak om gamle dage. For hvis der er nogen der kan afklare dunkle punkter om klubbens fortid, må det være de fire. De er alle stadig meget aktive og løbere, og det er ikke småting de har betydet for klubben i tidens løb. Haagen har været formand i fire år, O. K. i hele syv år. Det har Henry og Hans Jacob godt nok ikke, hvilket de to andre straks peger på, men så skynder de også at lægge til hvilken anden stor betydning Henry og Hans Jacob har haft: Henry har arrangeret utallige træningsløb, og har i det hele taget været en stor drivkraft bag klubbens træning og ungdomsarbejde. Og Hans Jacob, ”æ købmand”, han har sørget for at for-

plejningen ved klubbens arrangementer altid har været tiptop, og ellers altid stået til tjeneste med stort og småt.

Vi starter samtalen med at kigge på de gamle billeder fra de gyldne år. O. K. forklarer mig hvad forskel der er på feltsport og terrænsport – i begge dele indgår punktorientering, afstandsbedømmelse og almindeligt o-løb, men i feltsport skal man også skyde med pistol, mens man i terrænsport kaster med håndgranater.

– Der er blevet trænet ihærdigt i de ting før i tiden i klubben, fortæller han. Vi har trænet kortlæsning og afstandsbedømmelse i lange baner. Der var også interesserede damer i klubben. Kirsten Pugh og Annette Arreborg var med i feltsport en overgang, men så kunne vi ikke længere låne pistoler.

- Interessen var måske mest rettet mod felt- og terrænsport i klubbens begyndelse?

- Det er der noget om, siger Hans Jacob. Klubben blev i første omgang kun meldt ind i Dansk Terrænsports Forbund, ikke i DOF. Initiativet til at starte klubben kom vel fra interesserede ude på flyvestationen, men det viste sig hurtigt at der var mange civile som var interesserede. Folk der havde stødt på orientering gennem FDF og spejdere. Man skal huske på at interessen for feltsport stod stærkt siden krigen, og klubben havde lige fra starten et tæt samarbejde med Hjemmeværnet. Initiativtageren til HTF, Erik Andersen, var distriktschef for Hjemmeværnet, og den første formand, Jørgen Møller, var materialforvalter på flyvestationen.

- Den særlige interesse for terrænsport går egentlig tilbage til august 1943 og indførelsen af undtagelsestilstanden, fortæller Haagen så. De afvæbnede militærfolk fortsatte privat med at træne de ting

der kunne have betydning ved en given foranledning. Derfor er der også historisk en tæt forbindelse mellem terrænsporten og Hjemmeværnet efter krigen.

- Men det var alligevel kun en gruppe der gik helhjetret ind for terrænsporten. Resten lavede O-løb, og klubben kom også lynhurtigt ind i DOF, siger Hans Jacob, mens han også lige får presset ind at han selv har 40-årstegn i Hjemmeværnet.

- Der var en enorm aktivitet og hittepåsomhed i klubbens første år, var der ikke? Det indtryk får man i hvert fald af at læse i de gamle scrapbøger.

- Om der var! siger de fire som med en mund. Og nu går snakken videre om sportens urtid i haderslevområdet. Jørgen Møller bliver berømmet som en sand urkraft. Selv om det godt kunne være lidt irriterende når han ringede på alle mulige tidspunkter, og han ikke helmede før han havde fået sat folk i sving med et eller andet. Og klubben blomstrede med et medlemstal på over hundrede i løbet af få år. Der stod altid noget om den i avisen. Om det så var fra træningsløbene, kunne man få journalisterne til at skrive en fyldig dækning... - Jørgen Møller gik så ind i organisationsarbejde, fortæller Haagen, som i øvrigt afløste Jørgen Møller som formand dengang. Jørgen Møller blev formand for kredsen og medlem af DOFs hovedbestyrelse. Han var også Skovkarl.

Navnet Kai la Cour bliver nævnt. – Ja, han var en ener, siger de så, og der bliver et øjeblik henført tavshed. – Men Tauno Jäpinen var også en fremragende løber, siger O. K. Han var løjtnant, og senere premierløjtnant i Hjemmeværnet.

Og så fortæller Hans Jacob om o-løbsteknik i gamle dage. Om nødvendigheden af at medbringe en blyant og en knappenål, og om de detaljefattige kort. –

Faktisk var det mere terræn end skov vi færdedes i, fortæller han. Men det virker ikke som om han længes særligt tilbage til tiden før der var rigtige o-kort.

- *Der var rigtig mange unge mennesker i klubben først i 80'erne. Hvor kom de fra?*

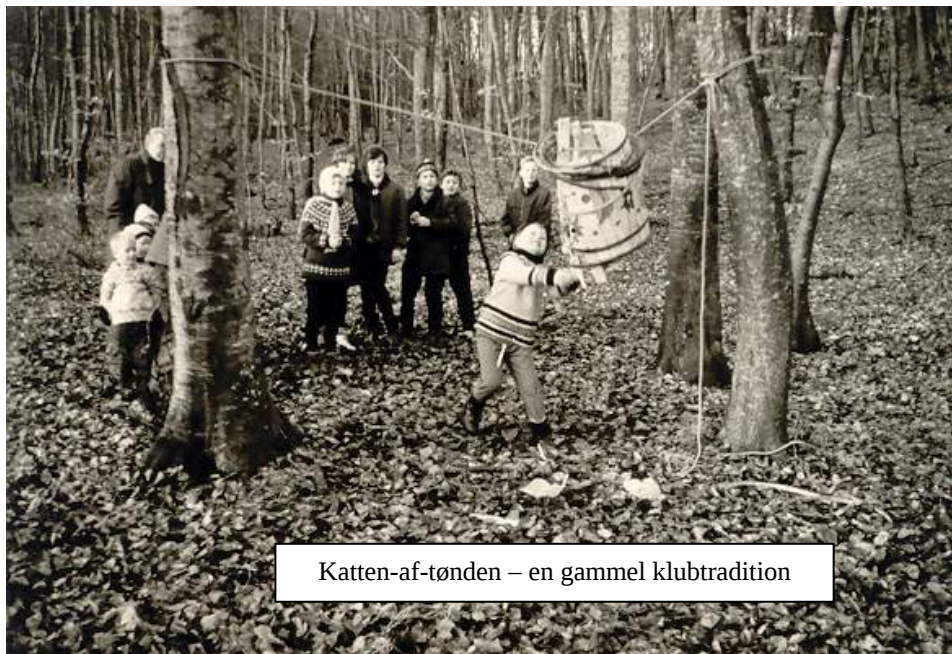
- Vi havde et rigtig godt miljø for unge mennesker dengang, fortæller Henry. Den slags har det med at være selvforstærken-

selvfølgelig leder af, skyder Hans Jacob ind).

- *Hvad synes I om klubben i dag?*

Hvis jeg havde regnet med at de gamle jeronimusser ville synge klagesange om tidernes ugunst og de unges dårskab, må jeg hurtigt regne om igen.

- Den gamle klubånd er blomstret op igen, siger Henry. – Der er fine klubture,

Katten-af-tønden – en gammel klubtradition

de – når de først er begyndt at komme, kommer der gerne flere. Men vi gjorde nu også en del for dem.

Og så trækker Henry en undervisningsplan fra 1979/80 op af posen. Den er imponerende. Der var specialtræning og undervisningsaftener for de unge mennesker mindst en gang ugentligt. – Men der blev også gjort meget socialt for de unge. Vi lavede ture til Sverige, der var katten-af-tønden for de mindste. Og der var også gymnastik om vinteren (den var Henry

lægger Hans Jacob til. Sikken en god tur vi havde sidste år til DM på Bornholm. – Det er brandsjovt at være med til f.eks. Jysk 3-dages, synes O. K., også selvom de unge godt kan være lidt vilde ind imellem i teltene.

- Der har altid været, og er stadig, folk som lægger et enormt arbejde i at få klubben til at fungere godt, siger Haagen. Ikke mindst familien Andersen. Men hvis man spørger Jønne, vil han sikkert også sige at han har fået lige så meget igen ud af det.

Jeg tænker i mit stille sind at de smukke ord lige så meget falder tilbage på de fire herrer omkring kaffebordet.

- Men der er nu en ting der godt kan blive bedre, siger Henry efter en tænkepause. Før havde vi rigtig gode klubfester. Faktisk indtil for fire år siden, hvor gassen gik af ballonen – det var muligvis fordi det var blevet lidt for ringe med musikken.

- Ja, og før i tiden lavede Henry revy i Vedsted, indskyder Hans Jacob. Og der blev gjort en masse ud af Skt-Hansaftensløb, hvor vi først løb og så spiste og dansede sammen. Det bedste af dem

alle sammen var et løb hvor vi blev færget over til Løjtland, og så løb vi rundt om Genner Bugt op og ned ad alle bakkerne tilbage til Kalvø, hvor vi så festede.

Og med de fromme ønsker om mere festlighed i fremtiden slutter interviewet. Jeg tager afsked med de fire hædersmænd. Jeg bemærker at det kun er lidt med hårfarven der har ændret sig siden deres medaljedage i 1972. Og når vi møder dem næste gang ude ved et træningsløb, kan vi også alle sammen sagtens mærke at de egentlig er nogle af klubbens unge mennesker.

Vikingedysten gennem de sidste 10 år

af Niels Physant

Jeg skriver dette lille indlæg til Jubilæumsskriftet, da jeg har været stævneleder på Vikingedysten i perioden 1994 til 2001, og har således høstet en del erfaring i denne forbindelse.

Jeg er født og opvokset i Jels, hvorfor jeg altid har haft et særligt forhold til dette arrangement, som i øvrigt i alle årene har haft stævnecenter i min gamle skole. Vikingedysten bygger på fælles arbejdsindsats i en sommerferieperiode. Uden

sammenhold og forståelse for hinanden kan det ikke lade sig gøre år efter år at af-

vikle et arrangement over flere dage med næsten de samme officials gennem snart 10 år.

Billedet på forrige side giver sådan set et godt billede af, at der både er ægtefæller og børn indblandet i afvikling af Vikingedysten. O-sporten er for nogen en familiesport, og netop Vikingedysten er for familien, da den afvikles i sommerferieperioden.

I min tid som HTF'er har jeg kun været aktiv løber nogle få gange ved Vikingedysten.

Når man ikke kan holde næsen for sig selv, ja så kommer man med i diverse arrangementer, og dette er også godt, når man er ny i klubben, da man derved kommer til at kende klubbens øvrige medlemmer på en anden måde. I en klub som HTF har jeg gennem årene erfaret, at vi har nogle kreative medlemmer, som angriber tingene lidt utraditionelt i flere tilfælde. Dette er kommen klubben til gode i flere tilfælde.

Efter min opfattelse kan en klub arrangere

sig til stabilitet eller simpelthen splittelse ved at afvikle for mange arrangementer. Vikingedysten har eksisteret gennem 25 år, og må siges at være noget klubben har været fælles om at bære videre fra år til år.

Ved at være stævneleder gennem en årække får man lov til at rette op på nogle ting, som man ikke syntes gik så godt. Herudover har man mulighed for at holde en vis linie i afviklingen, hvilket giver deltagerne en forudsigelighed. Et stævne får et godt image ved gentagne gode oplevelser. Min hensigt har altid været at sætte deltagerne i højsædet uden at glemme de officials som er med under hele arrangementet.

Uanset hvilket job man har, skal man huske på, "der er ingen der kan undværes – alle er lige vigtige". En kæde er nu ikke stærkere end det svageste led. Ingen nævnt – ingen glemt.

Gennem mange år var Vikingedysten et 2-dages løb, men i 1996 kom udvidelsen med en kortdistance fredag aften. Lars Testrup sørgede for banerne til den første kortdistance. Der kom en del flere løbere end vi havde beregnet, men vejrguderne var med os – ellers skulle de sidste løbere have været i skoven i halvmørke. 25 års jubilæumsløbet i 2001 blev afviklet med

en indledende kortdistance fredag aften i Stensbæk med finaleløb i Jels by lørdag formiddag.

Kortdistancen og selve Dysten har været at betragte som to selvstændige løb med særskilt præmiering.

Den elektroniske tidtagning har vi nydt godt af, næsten siden det var muligt at

anvende denne form for tidtagning og kontrol. Afviklingen af præmieoverrækelsen blev mere forudsigelig hvad tidspunkt angik.

Vikingedysten har haft svært ved at trække de unge løbere til. Nogle stamklubber har valgt at bruge vores løb som en form for klubbetur.

Hyggelig samvær for officials lørdag aften er en vigtig detalje, som ikke må glemmes.

Næsten alle stævneledere gennem Vikingedystens levetid var samlet i 2001 ved grillen i skolens atriumgård.

Med O-hilsen
Niels Physant

Mona Rasmussen – militær mangekæm- per på eliteplan

Af Jette Honoré Jensen

Mona Rasmussen er en af klubbens mere markante profiler på eliteplanet. Hun er kaptajn i Forsvaret, Telegraftropperne, og så har hun været på det militære landshold i såvel militær femkamp, feltkonkurrence som o-løb. Og nu er hun holdleder for biathlon-landsholdet, som er det nyeste skud på stammen inden for militær mangekamp.

Vi har stillet hende en række spørgsmål:

Hvordan har din karriere været inden for sporten?

Mens jeg var kadet og gik på Hærens Officersskole, havde jeg SOB Sørensen som lærer i orienteringsløb og han fik mig fra stadiet, hvor vores børn normalt befinder sig, når de er 8-9 år gamle og op på et stade hvor jeg faktisk turde forlade stierne og bruge et kompas og komme rigtigt ud i skoven. SOB Sørensen er en legende, han har været på Hærens Officersskolen i over 25 år og han har haft os alle sammen. Han fik mig til at tro på at orienteringsløb faktisk var en fantastisk sport og at det godt kunne lade sig gøre.

Dengang var jeg aktiv i femkamp på Det militære Landshold. Der var ikke noget militært landshold for kvinder inden for Feltkonkurrence, som biathlon hed dengang, eller indenfor orienteringsløb, så orienteringsløb trænede jeg kun for at løbe civilt eller for at dyrke feltkonkur-

rence ved Forsvarets mesterskaber – og dem var der et par stykker af om året dengang i slutningen af 1980'erne.

Jeg havde dyrket femkamp siden 1980, og så blev der lavet et militært kvindelandshold i 1986/87 og der var jeg så med frem til 1990 Da jeg sluttede min aktive landsholdskarriere som femkæmper, og efter mine tre børnefødsler, nemlig Mikkel i 1985, Freja i 1991 og Jeppe i 1993, skulle det ligesom erstattes af noget andet og jeg var på det tidspunkt (1993) ret hooked på orienteringsløb, fordi pigerne i Tønder: Regina Berg, Pia Rix, Eva og Christa var begyndt at løbe for HTF og det var Peter Berg også. Peter Berg var idrætslærer på Tønder kaserne, så et eller andet sted henne, da var det nærliggende at få mig slæbt med, kunne jeg ikke orientere, så kunne jeg i hvert fald løbe!

Lige præcis omkring det tidspunkt, altså 1993/94 startede det kvindelige militære landshold i Orienteringsløb op, og træneren dengang var Per Møller Sørensen fra Flyvestation Karup. Træningen forgik sammen med herrelandsholdet og med deltagelse i de samme konkurrencer dvs. Nordisk mesterskab og Verdensmesterskabet, og i militært sprog hedder VM=CISM.

Erling Lundsgaard fra Sønderborg var eks-træner eller noget der ligner holdleder på det tidspunkt, og han blev så afløst af Claus Bøstrup, en officer fra Flyvevåbnet.

Udtagelsen til kvindelandsholdet forgik ved de militære mesterskaber. Et af dem foregik på Møn i foråret 1994, og da gik det simpelthen på jævla vis skidegodt for mig, så da var jeg henne og rykke Per Møller i trøjen for at høre om ikke jeg kunne blive udtaget. Han havde nu ikke lagt mærke til at det gik skidegodt, men det syntes jeg nu selv det gjorde. Og så

Polen ved polsk 3-dages, som blev holdt i det sydlige Polen i bjergkæden op mod Tjekkiet. Der var så holdet fra Tønder med nede i de her tre dage og det var sådan set mit internationale gennembrud! Jeg havde aldrig i mit liv set bjerge før, og pludselig blev man smidt ud sådan nogle polske skove, der var meget stejle og skulle løbe om at komme med til CISM senere på sommeren – også i Polen, nede omkring Kraków . Det med orientering var måske ikke lige min stærke side, men jeg kunne løbe bedre end de andre op og ned af de her bjergsider, så jeg blev udtaget! Og det var ligesom startskuddet til denne her landsholdskarriere, der mere eller mindre sluttede i 1999, som aktiv udøver, for da blev jeg bedt om at blive holdleder for det samlede

herre- og damelandshold i orientering. Det skiftede så navn til Biathlon, og vi taler stadig om det militære landshold.

Grundet situationen på damesiden, hvor det er svært at rekruttere nye deltagere, og der er heller ikke så mange at tage af, så har jeg fortsat som deltager på det kvindelige stafethold indtil sidste år (2001). På kvindesiden er der kun to på et stafethold, fordi der er så få kvindelige deltagere, og det gælder ikke kun Danmark, det gælder Norge, Sverige, Finland og de Baltiske lande der så småt begynder at komme med. Den anden på holdet er Tina Haarup, også en kendt HTF-løber! I år, altså 2002, har Tina uddannet sig til major og ikke været landsholdsaktiv og jeg har heller ikke været ude og forsvare nogen farver.

I og med det er det militære landshold, vi taler om, har jeg fået alle de muligheder, man overhovedet kan få: jeg har vedligeholdt min interesse og været aktiv udover, og jeg har kunnet videreføre det fra at være almindelig deltager til at komme op på ledersiden og i dag sidde med i Dansk Militær Idrætsforbunds (DMI) udvalg for Biathlon og Militære Idrætter.

Hvordan er sporten organiseret?

DMI er specialforbund under DIF for netop biathlon. Erling Lundsgaard har faktisk været formand for dette udvalg indtil i år, hvor han har trukket sig for at hellige sig sin politiske karriere i Sønderborg. Erling Lundsgaard har også været med til at starte det europæiske forbund for biathlon sammen med en finsk oberst, så det skylder vi Erling en hel del for. Erling Lundsgaard er tidligere medlem af HTF.

Jeg er holdleder.

Hans Frederiksen, endnu en HTF'er, er holdets materielmester. Det er våben, vi taler om og det er selvfølgelig en masse tøj, både til løbsbrug og til paradebrug. Det er alt i kikkerter og ammunition og der er meget materiel og der er meget over landegrænser. Og naturligvis er Hans også hjælpetræner og altnuligmand, for i vores verden kan det godt være man har titler, men i bund og grund er det stadigvæk holdleder og træner og materielmester, der tilrettelægger mønstringer og træning. Det er os der lægger løb ud, og når man har et hold samlet hen over en weekend, er det mange løb, der skal lægges ud. En punktorienteringsbane er en bane der er snitzlet hele vejen gennem terrænet, og deltagerne får så et blankt kort, hvor man skal hele tiden vide hvor man er og kunne indtegne poster. Sådanne baner på 3-4 km tager snildt 4-5 timer

at lægge ud.

Landsholdets træner hedder fra i år Jes Mose Jensen. Jes Mose Jensen er diplomtræner og har i øvrigt kandidatgruppen i Nordkredsen sammen med sin viv. Han er en meget dygtig fyr.

Det er bemærkelsesværdigt at en stor del af de mennesker der dyrker biathlon, ikke er unge mennesker. Det er oftest nogen, der har erfaring eller meget erfaring, så problemet er at gennemsnitsalderen er høj, og Jes Mose, som bliver 39 år, synes egentlig, det er træls, at han er nødt til at træde det skridt tilbage fra at være aktiv og kun være træner for nogen der er ældre end ham selv, uden udsigt til at blive afløst. Så det er sådan et lille luksusproblem vi har, at folk egentlig bliver så gamle inden de giver op, og man kan sige det ville være naturligt at fortsætte som træner.

Hvem er de aktuelle kvinder inden for biathlon – såvel civile som ansatte i Forsvaret?

Aktuelle kvinder i Danmark for nuværende: Der er stadig Tina Hastrup, hun er jo gået i skarp træning igen, hun har jo erfaringen og hun har meget lyst nu efter Officersskolen. Så hun skal bare finde ind i en naturlig hård træningsrytme igen, og så er hun helt klart tilbage i høj standard. (Håber du læser dette, Tina!) Og så er det faktisk lidt tyndt derefter, hvad det rene militære angår.

Europæiske mesterskaber har indtil dato været holdt i Nordiske lande og i Letland for to år siden. Man forsøger selvfølgelig at udvide kredsen, og i øjeblikket er der rimelig godt gang i at få Holland med i det europæiske samarbejde. Desuden er der et civilt landshold for biathlon. Det civile landshold tæller Nina Hoffmann, Maria Høyer, kendte fra det civile orienteringslandshold, men de løber faktisk

Henry Jacobsen hygger
om de unge mennesker.

biathlon også. Som ene hane i kurven på det civile landshold har vi Claus Lyngby fra Gorm (tidl. Flyvestation Vandel). Da de ikke kan deltage i CISM- eller militære nordiske mesterskaber, er deres vigtigste stævne hvert år europamesterskabet under det Europæiske Forbund. Og så deltager de i stævner i Sverige og Danmark i en serie, der hedder Newline Cup. Der er fem stævner om året i Danmark og et tilsvarende antal i Sverige, sådan at vi kommer ud til ca. otte stævner per år. Dette civile landshold mønstrer jeg sammen med det militære landshold, og alle deltager i disse stævner for at gøre os klar til at deltage i Europæiske Mesterskaber.

Nogle af de civile piger der er kærester med nogen indenfor Forsvaret, hvordan med dem?

Der er mange ting der bliver nemmere af den grund, især skydetræning. Maria Høyer deler avis med Ulrik Staugaard (reserveofficer), og Nina Hoffmann deler

avis med Michael Lindholm, en officer fra Jyske Dragonregiment. Derudover har vi Mette Møller Nielsen, som er gift med landsholdets træner Jes Mose og så har vi den militære landsholdsveteran Jan Møllers lillesøster, Gitte Møller.

DMI har købt geværer til dem og det således at ledergruppen på det civile og det militære landshold er den samme, og geværene bliver altså administreret under vores materielmester og er i nummer ved Forsvaret og vi har så hjemmel til at udlåne til civile kortvarigt, og mht. skydebaner, så har det indtil dato været sådan at det faktisk er kæresten, der har haft ansvaret for det her våben og har været skydeleder på militære skydebaner. Ud over det betaler DMI for skydetræning på civile baner, og på Sjælland foregår det på Hanebjerg ved Gørlose. I Jylland har vi samme princip: her betaler DMI de civile løberes kontingent til en lille skydeklub ude i Hammer Bakker. De har en bærertil-

ladelse til våbnet og kan tage det med derud, skyde og tage det med hjem igen og aflevere det på kasernen. Man kan også som civil investere i et våbenskab og opbevare våbnet derhjemme, ligesom enhver jæger og så få udstedt et våbenpas og våbentilladelse ved politiet og det går så via os (DMI). Det er der ikke nogen der p.t. har, men det er også en mulighed som civil løber. I denne her ende af landet ville Vojens Skyttecenter være en mulighed, så man kan altså godt komme til at træne med sit våben uden nødvendigvis at være gift/kæreste med en fra Forsvaret.

Hvordan ser det ud i Sønderjylland, hvis kvinder/ mænd skulle få lyst til at dyrke biathlon?

Kredsmesterskaberne var oprindeligt militære, men er nu åbne for civile, men kan gå ind og se nærmere på www.biathlon.dk. Man kan altså frit melde sig på som HTF'er, og så har man jo nok ikke noget våben, men så er det sådan, at vi netop for at udbrede sporten kan låne et våben ud.

Ved stævnet findes der introduktionspladser, hvor man får instruktion i våbenbrug og kun skyder liggende ved standpladsen. Man løber altså ikke rundt med våbnet, som ligner det der anvendes til skiskydning.

Hvad gør man for at sikre fremtiden inden for sporten?

Det er svært at udvikle sporten, men heldigvis har vi et samarbejde kørende på tværs af landegrænserne, hvor vi inviterer hinanden til stævner i Norge, Sverige, Finland og Danmark. Desuden udvikler vi løbende reglementet for sporten, og vi har ens regler. Det sidste nye vi er i gang med, er at lave regler for transport af våben over landegrænser, fordi det er besværligt! De aktive er jo ikke terrorister,

og det skal vi ligesom have vores lande til at forstå.

Hvornår bliver det næste EM i Danmark?

Til næste år så skulle EM have været holdt i Estland, men pga. lidt forskellige ting der kom på tværs, kunne det ikke lade sig gøre alligevel, og Danmark har så påtaget sig værtsrollen. For første gang i historien bliver det så en civil klub, nemlig Kolding Orienteringsklub, der afholder stævnet. Det er vi meget tilfredse med, for der ligger jo stor signalværdi i det: vi viser her omverdenen og deltagere, forsvaret og pressen, at det kan en civil orienteringsklub, der i øvrigt er medlem af DMI, sagtens varetage. Selvfølgelig får de nogle supervisere på det skydemæssige område, således at det er i orden. Og det kan også godt være (jeg kender ikke deres planer) at de trækker på de militære installationer, men jeg ved faktisk at de kunne godt tænke sig at køre det rent civilt. Det er meget flot at KOK, de sådan set har meldt sig. Fra DMI's specialudvalgs side tilsikrer vi, at hvert eneste stævne har en konsulent, som snakker planerne igennem med arrangørklubben og kommer med gode råd. Han har ikke kompetence til at lave ting om, så det er deres stævne. Det er ikke konsulentens! Så det jo klart at hvis man kommer frem til at Vingsted centeret måske ikke lige er sagen at bruge til skydning, men det måske er bedre at bruge en skydebane ude i Haderslev, ja, så er det klart at så støtter man sig selvfølgelig til det.

Orienteringskort i 40 år.

Af Jens Peter Jensen

Orienteringsløb foregår i naturen i skove, hedearealer, parker m.m. Disse områder er således vores idrætsanlæg. Det specielle ved disse områder er at de konstant ændrer sig, og at vi derved også hele tiden skal ændre vores kort. Dette er nødvendigt for at få så fair konkurrencer som muligt.

I løbet af de sidste 40 år er udviklingen inden for korttegningen gået stærkt, og jeg vil her kort beskrive udviklingen

Ved HTF's start i 1962 løb man på kort som blev fremstillet af Geodætisk Institut, og målestoksforholdet var typisk 1:25.000 eller 1:40.000.

I slutningen af 60'erne begyndte man at

specialfremstille orienteringskort da man havde brug for mere nøjagtige kort. Det var orienteringsløbere som tog sig af dette arbejde, og det blev gjort ved frivillig arbejdskraft. Det blev ret hurtigt til at disse kort blev trykt i 1:20.000 og med 5 farver. Dette har nu udviklet sig, og i dag bruger vi kort i 1:15.000 og 1:10.000 som det mest almindelige. Til den nyeste disciplin Sprint fremstiller man nu kort i 1:5000.

Hvordan fremstiller man så disse kort?

Der er 4 trin man skal igennem:

Fremstilling af Grundkort

Det første der skal til er at der skal laves et grundkort i målestoksforholdet 1:7500.

De laves af eksisterende kortmaterialer, og til de første O-kort der blev lavet, brugte man, GI-kortene, skovkort m.m.

I midten af 70'erne begyndte man også at anvende luftfoto til en del af grundkortet. Ud fra et luftfoto kan man også få lavet en fotogrammetrisk udtegnings. Det er

dog ret kostbart at få lavet, og det er ikke alle skovområder der er egnet til dette, men det bliver brugt til kort som skal anvendes til store arrangementer.

Det nyeste der er på vej, er det der hedder GPS, hvor man ved hjælp af satellitter kan få bestemt sin position, og det bliver spændende hvorledes det kan anvendes.

Det gælder om at få så godt et grundmateriale som muligt da det skal danne grundlag for det videre forløb.

Rekognoscering i skoven

Nu går man så ud i skoven med sit grundkort. Her retter man det så til således at man anvender de signaturer som er standard til orienteringskort. D.v.s. man går rundt i hele skoven og ser området og vurderer så hvad skal med på kortet. F.eks. vurderer man vejnettet og finder ud af hvilke veje der er skovveje og hvilke der er stier. Det skriver man så ned på sit grundkort. Denne vurdering er man nødt til at være meget omhyggelig med, og det er vigtigt at man vurderer ensartet over hele skoven.

Det er også vigtigt at man prøver at sætte sig i orienteringsløberens situation og vurderer hvad der det man opfatter når man kommer løbende i høj fart og er stresset. Finder man undervejs noget i terrænet som man vil have med på kortet, ja, så skal man måle det rigtigt ind i forhold til de ting der er med på grundkortet. Finder man at grundkortet er forkert, så må man også rette det. Det der er sværest at få vurderet korrekt, er nok kurvebilledet og gennemløbelighederne.

Denne rekognoscering tager lang tid, og man skal nok regne med et tidsforbrug på mellem 15–40 timer per km². Det er selvfølgelig meget afhængigt af skovens karakter og hvor rutineret man er.

De notater man har gjort skal nu afleveres til rentegning

Rentegning

I starten foregik rentegningen ved at

man på et lysbord tegnede sit kort op på et tegneplast ved hjælp af blæk. Tegningen blev lavet i 1:7500, og man lavede en tegning for hver farve. Det var et besværligt stykke arbejde, og det var specielt svært at rette. Det var derfor ofte en teknisk tegner, eller en der var god til at tegne, der lavede dette arbejde, og typisk en anden end ham der havde været i skoven. Det var derfor vigtigt at disse to personer snakkede sammen for at undgå misforståelser.

I dag foregår det heldigvis på computer så det er nemmere at rette. Det er stadig således at det ofte er en anden der laver rentegningen, men det ideelle er at det er den samme som har været ude i skoven. Rentegningen har også det formål at få lavet et flot layout, med tekst, signaturforklaring, m.m.

Trykning

Kortet skal nu trykkes, og det har i mange år foregået ved offset-trykning på et trykkeri.

I starten fik de tilsendt de 5 forskellige

tegneplast.

I dag sender man en fil fra pc'en og de sørger så for at trykke kortet.

Man kan også printe ud direkte til en god farveprinter, og det bliver nok fremtiden.

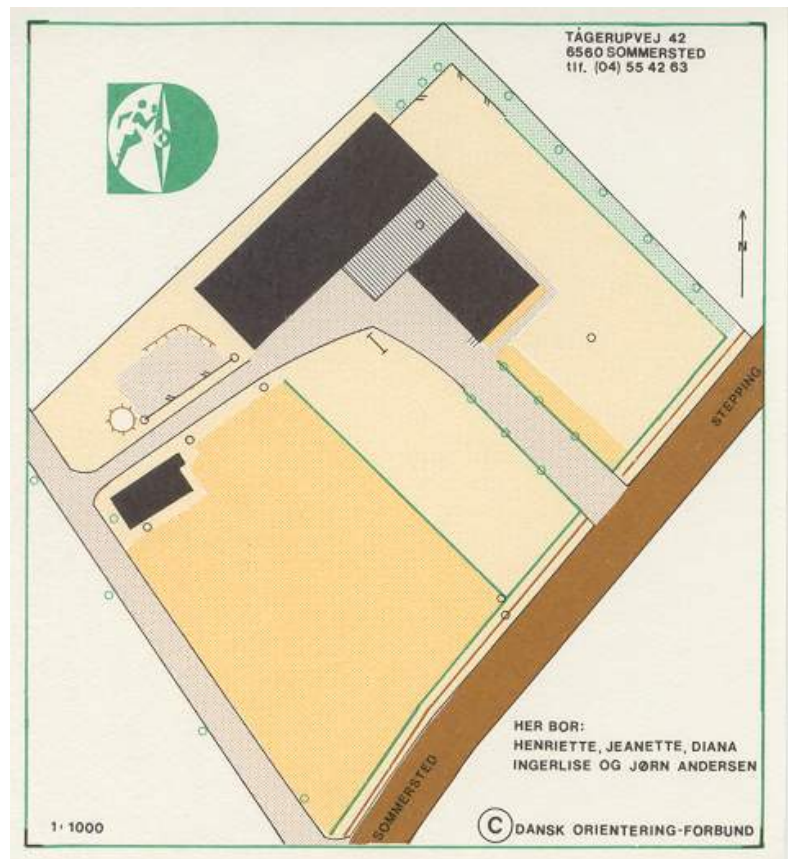
Min erfaring som kortegner:

Jeg har været med til at tegne kort i mange år og startede allerede sidst i 70'erne, hvor jeg var medlem af Odense Orienteringsklub. Her var jeg med til at rekognoscere en del kort og fik her også startet op på at være med til at rentegne. Det var meget spændende at gå i naturen og se den på en mere stille måde end når man løber i fuld fart igennem skoven. I Odense var vi mange der tegnede kort, og jeg fik lært meget af de andre i klubben.

I starten af 80'erne flyttede jeg til Sønderborg, og her blev jeg straks sat i gang med at tegne kort i området. Her var der ikke så meget gang i korttegningen, så jeg fik lov til at være med til at lave kortene fra start til slut. Dvs. både rekognoscering og rentegning.

Det blev også til et par spændende projekter i udlandet:

- La Santa Sport på Lanzarote hvor jeg sammen med Helge Lang Pedersen var nede i 14 dage, hvor vi tegnede et kort over centeret og det nærmeste område.
- Sammen med Erling Lundsgaard, Jørgen Kirkeby, Gert Bode har jeg også været i Holland hvor jeg har været med til at lave 2 kort over nogle af deres militære øvelsesom-

råder.

I starten af 90'erne flyttede jeg så til Haderslev. Her kom jeg også ret hurtigt i gang med at rekognoscere, og her var man nu begyndt at rentegne på PC, så det lærte jeg her.

Gennem tiden har jeg bedst erfaring med at man får de bedste kort når der så få som muligt involveret i processen. Det har dog en ulempe, og det er at der skal bruges utrolig meget tid.

Den tid har jeg heldigvis haft til rådighed idet jeg har haft meget afspadsering fra mit arbejde at jeg har kunnet tage hele dage fri og bruge dem i skoven. I forbindelse med tegningen af Rømø, som vi brugte til til Påskeløbet i 2002, har jeg således brugt 33 arbejdsdage, og det tog ca. 1 år fra jeg startede til kortet var færdigt.

Det er altså en lang proces man skal igennem for at få et færdigt kort, og fra man starter til man ser det færdige kort kan der gå lang tid.

Hvad er det så der får en til at bruge så lang tid på at tegne disse kort? Ja, det er nok individuelt, men én af mine vigtigste argumenter er følgende:

- Som aktiv orienteringsløber vil man gerne løbe på så nøjagtige og læs-bare kort som muligt.
- I stedet for at brokke sig over at det er et dårligt kort, har jeg så valgt at bruge tiden på at forsøge at være med til at lave kortene bedre. Om det lykkedes kan jeg kun håbe på, men jeg har da kun hørt positive ting om de kort jeg har været med til at lave.

Fremtiden

Ja, her er det spændende at se hvad der sker, men jeg tror nok at man må se i øjnene at hvis man vil bibeholde den høje standard på kort herhjemme, så er man nok nødt til at betale sig fra det. Her tænker jeg først og fremmest på de kort der skal anvendes til alle større løb, A1 stæv-ner, VM'er m.m. I et forbund hvor det går ud på at løbe efter kort, bør der også være råd til at få disse kort fremstillet.

Keld Brøchner fortæller...

Af Keld Brøchner Nielsen

Jeg er anmodet om at give et indlæg om, hvilken rolle orienteringsløb har - og har haft - for mig gennem årene.

Altså:

Jeg har dyrket sport -

fodbold og håndbold - siden jeg var 6 år. Vi boede i Kolding, og min klub var Kolding IF. Her dyrkede jeg disse idrætsgrene, der afsluttedes med, at jeg spillede ca. 10 år på 1. holdet i fodbold, inden jeg i forbindelse med nyt job fraflyttede byen. I 1970 endte jeg i Gram, hvor jeg begyndte at kondiløbe i Stensbæk og Gram Stor-skov - samtidig med, at jeg spillede old-boys fodbold. HTF havde i 1976 et træningsløb i Gram Storskov. K.O. Rasmus-sen forestod dette løb og inviterede mig til at deltage, idet han vidste, at jeg løb i skovene jævnlige. Siden har jeg løbet ori-enteringsløb. Jeg har deltaget i utallige løb såvel træningsløb som åbne løb.

Det er blevet til mange løb, idet ethvert O-løb er en oplevelse. Det har jeg ment gennem alle årene - og det mener jeg fortsat.

Deltagelse i O-sporten har også givet mig mere end selve det løbsmæssige. Nemlig at jeg har svedt "skidt" ud, før det har sat sig til noget sygdomsmæssigt.

Endvidere har jeg benyttet O-løb som afstressende middel. Efter en hård dag- med mange vanskelige møder/forhandlinger – har det været skønt med en løbetur efterfølgende. Herved er hjernen blevet rensset – og man er helt klar til nye opgaver. Den gode kondition har også betydet, at man lettere kan opretholde koncentrationen på jobbet hele dagen. Det er klart, at man også kan foretage ovennævnte helbredsforebyggelse ved almindelig kondiløb, men det er lige så klart, at det glider lettere, når det samtidigt er sjovt – og det er O-løb. Ofte kommer man udmattet i mål uden egentligt at have registreret at have været træt på turen, fordi der hele tiden har været en opgave, der skulle løses, nemlig at finde vej til næste post. Hjernen har simpelthen haft nok at tage sig af.

Hermed kommer jeg til O-sportens motto: Orienteringsløb er motion for hjerne og hjerte. Det kan jeg til fulde attestere.

Sådan har det været for mig.

Det er naturligvis klart, at orienteringsløb har – og har haft – en meget stor betydning for vort familieliv. Siden jeg startede som O-løber har min kone og børn været med som aktive løbere.

Fra mit første ægteskab har jeg børnene Lena og Tina, der stadig løber, men ikke orienteringsløb. De er interesserede i O-løb endnu, men det er deres mænd og børn ikke. Det viser sig ofte med O-løbere, at når de bliver gift og ægtefællen ikke er løber, så bliver O-løb mere eller mindre opgivet.

I 1981 traf jeg Solveig – ikke i forbindelse med O-løb – som nogle HTF'ere har antaget. Solveig var motionsløber og havde deltaget i bl.a. Eventyrløbet i Odense, så hun var meget interesseret i at lære at løbe O-løb. Det lykkedes for Solveig at blive en dygtig O-løber – men hun er ikke meget for at løbe de svære baner. Hun

Klubtur til Varberg i 1983

foretrækker de mellemsvære. Derfor løber hun stort set altid B-baner. Stafetløb er heller ikke hendes livret. Hun bryder sig ikke om presset.

Vores børn Lars og Maja har helt naturligt været med til O-stævner fra de var helt små. Det var vist noget bøvlet at skulle have dem i børneparkering, inden vi kunne starte – men det gik udmærket.

Vi har ofte senere talt om det. Det var egentlig utroligt, at vi kunne overkomme det – men hvad gør man ikke, når sporten har tag i én. Lars og Maja har altid været glade for at løbe O-løb. Men de prioriterer håndbold og fodbold før O-løb. Det betyder, at de kun er med til O-løb, når de ikke skal deltage i de andre idrætsgrene. Efterhånden er de ikke meget med ude. Dog har vi en aftale om, at når HTF løber divisionsturnering, prioriteres o-løb først. Familien er dog som regel samlet ved Påskeløb og Dansk 3-dages, idet vi her betragter stævnerne som familieferie, hvor vi rigtig råhygger os i vores Camp-Let – sammen med de øvrige deltagende HTF'ere.

Orienteringsløb er glimrende som familiesport og har stor betydning for familiesammenholdet. Vi er sammen om fælles deltagelse i en sportsgren. Alle kan deltage uanset alder og dygtighed – alle har glæde af det – det er bare optimalt. Når vi i begyndelsen af et år planlægger årets aktiviteter, herunder ferier, prioriteres O-løb højt. Vi kunne ikke drømme om at tage på charterferie i samme tidsrum, hvor der f.eks. er Skawdyst og Dansk 3-dages- For undertegnede er O-ferierne de bedste. Jeg foretrækker klart deltagelse i O-løb frem for andre ferieformer. Hvis jeg alene skulle bestemme, ville jeg i ferietiden tage rundt i Europa og deltage i O-løb, hvor der nu

var udbudt noget, og det er der mange steder. Vi har da også deltaget i O-løb – alle fire somme tider – i mange forskellige lande – og haft stor glæde af det. Vi har bl.a. haft nogle pragtfulde O-ferier ved deltagelse i svensk 5-dages, og 5-dages i Tyskland samt Pinseløb i Belgien.

O-løb er ikke udelukkende motion. Det indeholder jo også en konkurrencedel. Det er meget vigtigt. Vi løber trods alt for at vinde. Det lykkes da også af og til. Samtidig er det meget hyggeligt med en sludder med konkurrenterne, også om andet end O-løb. Det er jo stort set de samme, man møder ved de forskellige O-løb år efter år.

Jeg har desværre været nødsaget til at nedtrappe O-løb i det sidste års tid, idet jeg har pådraget mig slidgigt i højre hofte. Nu er det blevet så slemt, at jeg skal have et nyt hofteled indsat. Operationen bliver foretaget i november måned i år. Jeg forventer så småt at kunne genoptage O-løb i april/maj måned 2003. Det bliver spændende at se, hvor godt jeg kommer til at løbe fremover – men ringere end nu kan det ikke blive.

Jeg ønsker HTF hjertelig til lykke med 40 års jubilæet.

Det ville have været en fejl af de større, hvis jubilæumsskriftet ikke havde indeholdt en ganske særlig hilsen til familien Andersen på Tågerupvej ved Anderup. Først bad vi Ingerlise om selv at skrive en præsentation af det værdifulde arbejde som løbernes supportere udfører såvel til træningsløb som under klubture. Men beskeden som hun er, kom der kun meget nøjsomme oplysninger ned på papiret, for hun kunne ikke have blot nærmet sig sandheden om den side af sagen uden at tildele sig selv en hovedrolle. Derfor droppede redaktionen hendes indlæg – i stedet har Jette Honoré Jensen skrevet denne hyldest til Ingerlise:

Med Ingerlise i instruktørstolen

Kommer man til løb med de sædvanlige 10 minutters forsinkelse p.g.a. søvn i øjnene, familien skulle pakkes, tarmforsnævring på motorvejen og et brækket snøreband, så er det en "lise" at nå frem til stævnepladsen og se Ingerlise

Andersen sidde dér foran klubbeteltet i sin instruktør-havestol.

Straks er der ro på: hun ved, hvornår hver enkelt skal starte og hvor, og hun skal nok få os sendt af sted og i gang med omklædningen i passende tid inden. Nej, det er ikke kun hendes egne børn og mand, hun har styr på. Faktisk er hun som en sportsjournalist og skulle man ankomme midt i "kampen", så bliver man hurtigt opdateret og kan følge med i placeringerne på de enkelte baner.

Formidabel evne til tal. Ingerlise kan

huske indtil flere starttider, mellemtider og sluttiden, samt vinderchancer på én gang!

Kommer man som ung nybagt mor med håret strittende til alle sider og allerede helt udkokset af at skubbe barnevogn + pakkenelliker over en humblet stævneplads, så står Ingerlise der igen som den frelsende engel: "Skal jeg ikke se efter den lille, mens du er ude at løbe?" Straks holder man op med at have ondt i maven over at skulle løbe fra sit barn og er helt glad for at få tildelt en times tid " helt for sig selv" ude i skoven.

Tænk sig. Til nogle løb er hun der ikke! Så skal vi selv finde ud af hvor klubteltet skal stå og hvilken vej det skal vende og hvor brikposen er. Frygteligt forvirrende! Mange kommer af sted uden kompas eller brik eller endnu værre uden dem selv og ankommer til den forkerte start. Ingen ved hvor toiletterne er!

Indsamling af brikker går heller ikke, posen vandrer sådan lidt tilfældigt rundt,

alt efter hvem der nu er kommet ind. Fordelen er selvfølgelig at Ingerlise, hvis hun er med, ikke selv løber, og derfor kan bevare det store overblik. Det forlyder nu at Ingerlise er begyndt at løbe igen - men kun på de korte baner, ikke sandt Ingerlise, så du kan nå hjem og nurse os.

Overblik og instruktørstol er ikke noget man bare har, fordi man ikke løber. Dette er Ingerlises medfødte egenskab samt godt opelsket gennem et langt liv med et rode-hoved som Jørn og en naturlig evne til at have flere bolde i luften på en gang. Tror jeg.

Desuden farer hun ikke rundt, nej, hun sidder roligt i havestolen foran teltet, så man altid kan hente vigtig information og få sig en lille hyggesludder eller en kommentar til ens eget løb.

Desværre har hun som instruktør ikke muligheden for at sige "klip, vi tager scenen om", hvis dit løb har været fuldt at bom.

Alle de rosende ord kommer sikkert overraskende for Ingerlise, men de er fuldt fortjent.

Overraske hendes mand, vores alle sammens Jønne, klubbens formand, altmuligmand og foregangsmand, kan vi derimod ikke med dette portræt, for det er svært at spørge folk ud uden at de lægger mærke til det. Men der skal ikke lægges skjul på at klubbens jubilæum i meget høj grad også er Jørn Andersens jubilæum, for han har tegnet klubben i masser af år, selv om han ikke var helt med fra starten.

Portræt af Jørn Andersen

Af Søren Kjær

Jønne stiftede først bekendtskab med o-løb i Jonstrup på Sjælland da han var en meget ung konstabel i flyvevåbenet i 1964. Det gik vældig godt, men dengang

var det nu fodbolden der stod hans hjerte nærmest. Og alt det andet der kan optage en ung mand. Nogle år efter mødte han Ingerlise – i Viborg, hvor han fik civilundervisning på handelsskolen. Og så blev de gift i 1970, hvorpå Jønne vendte tilbage til rødterne. Fødegården ligger på vojenskortet, og de unge mennesker fik først et sted at bo i Thyrashul, og så blev Diana og Jeanette født i hurtig rækkefølge. Hen-

riette kom så i 1978. Residensen blev forlagt til Tågerup i 1972.

vel én af klubbens flittigste korttegner.

– Synes Ingerlise ikke sommetider det

I 1970 kom Jønne rigtig i gang med o-løb. Først som genoptræning da han havde brækket benet, men vi ved jo godt hvor-dan det er gået med ham siden.

Ingerlise har altid været sporty, og hun gik også aktivt ind for o-sporten indtil 1984 hvor hun kom ud for en ulykke. Så blev hun nødt til at holde op som sygehjælper, og i stedet blev hun omskoleet til kontor. En gang imellem går hun en bane igennem til en divisionsmatch, og som regel kan hun alligevel ikke lade være med at løbe noget af vejen.

Jønne blev dybt engageret i alle klubbens gøremål lige med det samme, og er

kan være for meget, spørger vi.

– Jeg har aldrig presset nogen i familien til at være med til noget. Det er bare blevet sådan at de alle sammen er kommet med før eller siden. Og det så er vores børnebørn og svigerbørn, er de også meldt ind i klubben – det skader vel aldrig.

Vi spørger så til Jønnes og Ingerlises dygtige piger:

Henriette på 24 er langtidsskadet. Hun gjorde noget slemt ved knæet til kredsmeesterskab på Trelde Næs sidste år i september, og hun er nu i gang med genoptræning hos Gitte Karlshøj. Det går langsomt

fremad. Henriette er meget aktivt medlem af o-klubben Pan i Århus. Hun går på pædagogseminariet.

Både Jeanette og Diana har to børn, og det med o-løb går de lige knap så meget op i mere. Jeanette er sygeplejerske og Diana er på kontor.

- Jønne, der er noget om at du er et konkurrencemenneske, ikke?

- Lidt. Jeg er da ikke helt ligeglad med hvordan det går til konkurrencerne. Men jeg synes nok at den væsentligste fornøjelse for mig ved at løbe o-løb ikke ligger i konkurrencemomentet. Det er altså noget med at komme omkring i naturen, og så det spændende og udfordrende der ligger i sporten.

- Hvor meget træner du?

- Jeg er i rimelig form i år, men det er ikke fordi jeg træner så meget igen. Jeg er måske ude og løbe tre gange om ugen a 30-40 minutter. Når jeg stadig kan klare mig i konkurrencerne, er det nok fordi jeg har så let ved at læse mig ind på kortet. Det er noget der er kommet af at tegne kort i mange år.

- Det sagde Finn Jørgensen også, da vi spurgte ham om det samme.

- Finn. Ja, han løber godt. Men jeg slog ham nu hver gang indtil han begyndte at tegne kort.

Jønne har et stort kontor på førstesalen i huset i Tågerup. Ingerlise har lige hjulpet ham med at få ryddet op i de gamle sager, men alligevel er der meget. Hele klubbens kortlager ligger i et chatol.

- Jønne, du har stort set siddet i bestyrelsen i tredive år i træk. Der er stort set ikke det du ikke har lavet for klubben på et eller andet tidspunkt. Nu er du så også formand. Tror du du kan blive ved med at holde til det?

Der bliver en lille pause. – ”Man ved ikke hvad der er nok, før man ved hvad der er mere end nok”, siger Jønne så med et grin. Det er tydeligt at det varer længe før han når til det punkt.

Noget om dengang i 80'erne – - og om O-sportens vilkår og muligheder.

*Af Anker Andersen, formand i HTF
1982-84*

”Nå, der er du, din satan! ”

Et kontant udbrud en snefyldt dag i Vojens omkring 1978 – serveret af Per Rasmussen, der fandt en post i en lysning i tætte graner.

Hvad er det, der får et fornuftigt ungt menneske som Per til at komme med sådan et udbrud til et orange/hvidt stofstykke ude i en pløret skov ?

Svaret er:

Det er et udtryk for orienteringssportens sjæl – kampen med kort og kompas i al slags terræn på alle årstider.

Redaktøren har bedt mig gengive lidt fra 80'ernes HTF – det må blive en blanding af personlige oplevelser og holdninger, samt nogle mere faktuelle oplysninger.

Min egen indgang til livet i skoven var Jels roklub, der opfordrede folk til at deltage i HTF's vintertræning. Jeg var ikke roer – men min nabo var formand for roerne og inviterede til O-løb – så jeg prøvede.

Da jeg nogle træningsløb senere, med Jønnes og Bents meget skematiske førsteudgave af Jels-kortet i hånden, kom under 10 min. pr. kilometer, meldte jeg mig ind i klubben.

Sådan er det med orienteringsløbere – når man først er landet blandt de underlige ude i skoven - så er man solgt !

Derfor var det vores erfaring dengang, og sådan er det stadig, at orienteringsløbere er en broget skare, der skal være en lille smule tossede.

De skal have selvtillid, evne til at fortsætte trods fiaskoer, kunne nyde al slags vejr, være selvstændige.

Orientering har ikke det med ”dem og os”, som vi kender fra holdsport.

Man er sig selv og kæmper mod sig selv, og først efter løbet sker sammenligningerne med de andre.

Vi drøftede dengang som nu., hvordan man stadig får nye løbere til klubberne.

O-løb vil også altid rekruttere fra andre sportsgrene og vil af mange blive brugt som kombinationssport.

De nye tendenser: park-tour, byløb, publikumsposter, og hvad man ellers finder på for at sælge til TV, er i orden, men O-løb kan aldrig sælges som en TV-sport eller sælges til nye aktive via TV – nok tiltrække nogle, men det er livet i klubben, der er vigtigt. Orienteringsløb egner sig ikke til TV-reklamer eller videospots.

Fordi man ikke kan præsentere det

rigtigt !

Man kan ikke præsentere terrænet,

duftene, lydene.

Pas derfor også på, at der stadig er det væsentlige tilbage: den ensomme, stædige, hårde kamp i terrænet, det lidt primitive. Måske er det godt, at toilet”papiret” engang imellem er den blødeste tot græs, man kan finde !

Vi vidste, at det var vigtigt for os (og sådan er det naturligvis stadig) både for at fastholde medlemmer og for at skaffe nye, at vi havde mange og gode træningsløb, og gennem mange år bragte vi resultater i

klubbladet.

Noget pjat måske, men det var en spore for løberne. Gode og veltilrettelagte træningsløb giver ikke bare en god træning, men er også en vigtig del af oplæringen af nye folk til at tage ansvaret.

Jeg erindrer, at vi arrangerede landsfinalen for klubhold (landscupfinalen), hvor jeg var debuterende banelægger og næsten alle andre på funktionerne også var nye.

Men O-posten brugte i sin reportage vendingen ”de erfarne arrangører fra HTF”.

Klubben var god til at få nye folk i gang og give dem ansvar.

Vi dyrker jo en sportsgren hvor alle skal være aktive. Vi anlægger selv idrætspladsen (kortet), og der er mange funktioner ved selv et C-løb. Men det er godt og det giver sammenhold.

Derfor sørgede vi for, at mange kom i gang.

Som stævneleder af påskeløbet i 1984

var det tydeligt for mig, at mange var vænnede til at tage ansvar. På andendagen i Lindet-Hønning kunne jeg slappe så meget af, at der blev tid til at tegne en bane ind og løbe en tur.

Det var et af de sidste store påskeløb, idet vi havde 2116 tilmeldte. Det var nemlig også tiden med den store debat om dyreliv og O-løb. Vistnok fremkaldt af et par elge i Sverige, der var blevet hængende i et vildthegn. Man glemte ganske, hvor mange dødsfald i trafikken elgene er skyld i – og hvor ivrigt man i øvrigt jager dyrene for at holde bestanden nede.

Men det var godt stof. På et løb i Pamhule traf jeg en herre, der råbte til mig, trods det at jeg løb på en vej: ”I banditter, I skræmmer alle dyrene væk!” men heldigvis så jeg, at mandens bette køter løb frit omkring, så jeg kunne svare: ”Tror du ikke du skulle få styr på din tæppetisser der!”

Men debatten er udmærket, og forståel-

sen for naturen er en vigtig del af opdragelsen i O-sporten. Derfor er det fint med de skovaftaler, der er nu..

Det er også vigtigt, at man stadig opdrager til en fornuftig opførsel i naturen både ved træning og stævner.

Dog – en smule hykleri er der i det - fordi det jo er penge, det drejer sig om. Med de enorme jagtlejer, det er muligt at få, så kommer vi i en klemme. Det gælder ligeledes i statsskovene hvor der også skal laves penge.

For at forebygge misforståelser: Jeg går selv lidt på jagt, og ved naturligvis hvad jagt går ud på: at nedlægge vildt. Jeg finder det ganske rimeligt, at de private ejere får kompensation for deres besvær med vores besøg, men for dyrelivet er O-løb af minimal betydning. Fx er råvildt jo blevet så tamt, at det står og kigger ind ad vinduerne i bykvarterer.

Vi kan dog komme i en ny klemme med de sidste nye forslag fra skovejerforeningen, der foreslår, at man i langt højere grad skal sælge naturoplevelser, altså tage penge for besøg af enhver art.

Ungdomsarbejdet blev intensiveret i 80'erne – fx med Sveriges-turene. Det er siden blevet endnu vigtigere med ungdomsarbejdet i klubberne, fordi der er så mange tilbud. Klubberne bør derfor sikre sig, at børn og unge har deres eget klubliv med arrangementer, ture, særlig træning, plads i klubbladet osv.

Lad mig slutte med en bemærkning fra Hjalmar fra det sydlige en gang jeg ”løb langsomt” – som man jo kalder det, når man flittigt studerende kortet lader som om man ved, hvor man er, men i virkeligheden er godt og grundigt rundt på gulvet. Da lød det med høj røst bagved: ”En ledde wedde vie're – Anker – å så ind te høwre!” (ca: en lille smule videre, Anker

– og så ind til højre).

Lad det være mit ønske for HTF – at I med baggrund i orienteringens grundide også må kunne udvikle jer og tilpasse jer til nye tider, så I stadig kommer ”en ledde wedde vie're !”

Til lykke med de 40 og fortsat god kamp i den herlige omskiftelige natur.

Det er ikke nødvendigvis topresultater og træningsiver som er drivkraften for den almindelige o-løber. Lysten til at komme ud i naturen og dyrke vores sport på sin egen måde og i sit eget tempo er det almindelige. Vi har bedt Søren Bertelsen fortælle om sin udvikling inden for sporten. Han har også været smittet af konkurrencefeberen på et tidspunkt, men nu har han genfundet sin indre motionist.

MIN TID SOM O-LØBER

Af Søren Bertelsen

Jeg vil hermed fortælle om min tid indenfor orienteringssporten.

Som spejder prøvede jeg Orientering i begyndelsen af 70'erne uden at sporten rigtigt fangede mig. Jeg dyrkede da med skif-tende held anden sport, bl.a. gymnastik, som jeg faktisk var ret god til, men jeg stoppede ret pludseligt da jeg landede for-kert efter et spring.

I en årrække dyrkede jeg ikke sport, men da jeg blev indkaldt til Flyvevåbnet, prøvede jeg igen orientering. Jeg havde evner og var den bedste på mit rekruthold. Jeg havde nu fået en smule interesse for sporten og løb de træningsløb som Flyvestati-

onen lavede, da det for mig var en afslappende måde at motionere på.

I efteråret 1980 vandt jeg en 2. præmie i det årlige præmieløb, så nu var min lyst til at gå mere op i det blevet vækket.

I årene derefter var mit eneste sportslige mål at vinde det årlige præmieløb, hvilket lykkedes i 1983. At jeg havde problemer med at opfylde de krav militæret stillede rent løbemæssigt, 2400 m på 12 min. og 5000 m på 27 min., beviste at jeg ikke er skabt som løber fra naturens side, men finde vej det kunne jeg.

I 1984 fandt jeg ud af at orientering ikke kun var for spejdere og soldater og at det også blev dyrket civilt, samt at der var flere muligheder for dyrke sporten inde for militæret. Så jeg meldte mig ind i KARUP-OK, en ret ny klub.

Som noget nyt begyndte jeg at løbetræne, da KARUP-OK havde løbetræning som et tilbud (jeg havde faktisk også god grund til at komme i gang med det). Klubben havde også et nært træningssamarbejde med Skive og Viborgs O-klubber, så jeg fik mange nye muligheder for O- træning,

og min formkurve begyndte at bedres ret markant.

Mit mål var nu at vinde "noget" i Flyvevåbnet, så også tjenstligt blev jeg mere aktiv og begyndte at deltage i militære stævner. Jeg løb for resten det første løb i HTF's område på det tidspunkt, det var i Lindet/Hønning.

KARUP OK er ikke kun Orientering, men også Gadeløb og Triatlon, så disse sportsgrene begyndte jeg også at udøve, og dermed også svømme- og cykel-træning (klubben havde 3-5 tilbud for træning af forskellig art ugentligt, alt efter årstiden). Triatlon holdt jeg hurtigt op med at udøve, men Gadeløb blev snart

en lige så stor del af min sport som O-løb (såvel individuelt, stafet som ½ maraton). Jeg benyttede mig også af Silkeborg, Holstebro og Herning O-klubbers tilbud for O-træning, som gav mig mulighed for at forbedre mig (f.eks. klitplantager og store bakker). Det betød at jeg havde op til 4 ugentlige tilbud for O-træning. Flyvestationens var godt nok i arbejdstiden, men det vil jeg ikke beklage).

I den tid deltog jeg i mange åbne løb og stævner, individuelt, stafet, natløb og langtdistance. Ca. halvdelen af O-løb var militære, hvorimod de Gadeløb jeg deltog i var civile (disse var også ofte på hverdagsaftener, så jeg ikke skulle bruge weekenden på dem).

Som O-løber klarede jeg mig godt, men der var næsten altid en som var lidt bedre end mig i klassen.

En idealuges træning for mig var:

Mandag: Løbetræning

Tirsdag: 2 X O-løb, (1 civilt og 1 militært)

Onsdag: O-løb

Torsdag: Cykling og Bakketræning (evt. O-løb hvis Flyvestationen havde træning før et stævne)

Lørdag: Løbetræning og svømning, eller O-løb i vinterhalvåret

Det var selvfølgelig ikke altid muligt at følge den plan, men mine krav til mig selv var at jeg så vidt muligt kun skulle have 1 dag uden aktivitet og 1 dags hvile før et vigtigt stævne. Jeg cyklede alt efter årstiden og vejret, til og fra arbejde.

Jeg havde desuden andre krav som jeg forsøgte at overholde: 3000 m på 12 min., 5000 m på 22 min., 10 km på 45 min. og halvmaraton på 2 timer. Min km-tid ved O-løb skulle højst være på 8,5 min., hvilket stort set lykkedes.

I slutningen af 1993 blev jeg forflyttet væk fra Karup, og jeg meldte mig ind i HTF. Jeg blev godt modtaget i klubben, men derefter begyndte mine sportslige resultater langsomt at blive ringere. Nok fordi der var knap så mange træningstilbud, men også fordi jeg brugte mere tid på mine venner, må jeg indrømme.

1997-2000 boede jeg i England, og jeg deltog i mange åbne løb. Den britiske måde at arrangere disse på passede mig fint.

I 1998 fandt jeg ud af at jeg ikke kunne læse et O-kort uden briller. I 1999 stoppede jeg med at løbe natløb af samme grund, og jeg stoppede også med at løbetræne. Den havde egentlig været gal siden 1995 da jeg begyndte at lave uforklarlige "bom". Hvor jeg tidligere forvild fordi jeg havde vendt kortet på hovedet, overså eller misfortolkede jeg nu detaljerne.

Jeg dyrker nu kun O-løb som motion, men jeg har deltaget i nogle rigtig gode åbne løb i Danmark, Belgien og

Tyskland. Jeg ved godt at det er vigtigt at starte på at løbetræne igen, men jeg løber kun ved Flyvevåbnets fysiske prøver.

Fysiske skavanker er også begyndt at påvirke mig, mit venstre knæ er ikke for godt (det har godt nok generet mig i 20 år, men nu løber jeg ikke mere hvis det bliver ømt), og så ser jeg ikke for godt.

Men nu vil jeg til at løbetræne igen! Måske skyldes balladen med mit knæ at jeg ikke træner nok! Jeg vil løbe flere åbne løb, men nok mest som rekreation og mindre for konkurrencen skyld, da jeg nu bruger utrolig lang tid på at studere kortet gennem min lup på kompasset, eller at tørre snavs, sved eller dug af mine briller. Jeg ved ikke om det ville være bedre at få kontaktlinser, men de skal jo også "sponsoreres".

Jeg har set nogle interessante tilbud i udlandet senere i år, samt til næste år, som jeg muligvis vil deltage i. For eksempel arrangerer "min" engelske klub Påskeløb 2003. Der er også Skotsk 6-dages 2003, som det kunne være sjovt at deltage i.

Er der nogen der vil med?

Jeg er ikke blevet overstrøet med præmier som O-løber, men at jeg ikke har været passiv kan bevises ved, at jeg har løbet på mindst 356 forskellige O-kort.

Placeringer ved Danske Mesterskaber igennem årene

Guld

År	DM-type	Klasse	Navn
1967	Feltsport Hold	HA	Kaj La Cour, K. E. Eriksen, Tauno Jappinen
1971	Terrænsport	HA	Jørn Andersen, Tauno Jappinen, Ove Kaj Frederiksen, Finn Frederichsen
		HB	Haagen E. Larsen, Andreas Skjødt, Hans Nørgaard, Hans Jochumsen
1972	Feltsport Hold	YOB	Haagen E. Larsen, Hans J. Jacobsen, O.K. Frederiksen
1973	Terrænsport	OB	Haagen E. Larsen, Hans J. Jacobsen, O.K. Frederiksen
1974	Terrænsport	ÆOB	Haagen E. Larsen, Hans J. Jacobsen, Orle Sørensen
		HB	Henrik Poulsen, Leif Bech, Axel Iversen, Hans Nørgaard
1975	Terrænsport	HA	Lars Lundum, Hans Oluf Hansen, Finn Friderichsen, Hans J. Clausen
1982	Terrænsport	HA	Mogens Møller, Per Rasmussen, John Arreborg
1985	Terrænsport	DA	Tina B. Nielsen, Kirsten Hansen, Jeanette Andersen
		YOB-A	Jørn Andersen, Finn Jørgensen, Ove B. Therkildsen
		YOB-B	Vagn Hansen, Jan Nielsen, Albert Nielsen
		HC	Mogens Møller, Jens J. Hansen, Hans J. Clausen, Finn Frederichsen
1986	Terrænsport	DB	Diana Andersen, Jeanette Andersen, Kirsten Hansen, Tina B. Nielsen
1987	Terrænsport	DA	Jeanette Andersen, Tina B. Nielsen, Kirsten Hansen
	DM-nat	D15-16	Jeanette Andersen
		H50	Keld B. Nielsen
1988	Terrænsport	DA	Jeanette Andersen, Tina B. Nielsen, Kirsten Hansen
1992	DM-nat	H45	Jørn Andersen
1993	DM-nat	H35	Steffen Alm
1994	Feltsport	H35	Steffen Alm
1995	DM-Klub	Alle	Ca. 60 løbere
	DM-individuelt	H45	Finn Jørgensen
	DM-lang	H40	Steffen Alm
1996	DM-nat	H40	Steffen Alm
1997	DM-kort	H40	Steffen Alm
1998	DM-individuelt	D40	Mona L. Rasmussen
	DM-stafet	D17-20	Rikke Nygaard, Karina Hansen, Henriette Andersen
1999	DM-individuelt	D-12	Maja Alm
		H50	Finn Jørgensen
2000	DM-individuelt	D-12	Maja Alm
		H45	Steffen Alm
	DM-nat	H45	Steffen Alm
	DM-kort	H55	Hans Nielsen
2001	DM-individuelt	D13-14	Maja Alm
	DM-lang	H45	Steffen Alm
2002	DM-individuelt	D13-14	Maja Alm
	Biathlon	D35	Mona L. Rasmussen
	DM-lang	H55	Finn Jørgensen

Orienteringsklubben HTFs 40-årsjubilæumsskrift 2002

Sølv

År	DM-type	Klasse	Navn
1963	Feltsport Hold	HA	Kaj La Cour, K. E. Eriksen, Orle Sørensen
1981	Feltsport	HA	Jørn Andersen
1982	Terrænsport	OG	?
1986	DM-stafet	H50	Keld B. Nielsen, Henry S. Jacobsen, O.K. Frederiksen
1987	DM-individuelt	D15-16	Jeanette Andersen
1989	DM-nat	?	?
1990	DM-individuelt	D15-16	Henriette Andersen
	DM-nat	?	?
1991	DM-stafet	H/D-16	Henriette Andersen, Jacob Physant, Jens E. Mortensen
1992	DM-klub	Alle	Ca. 60 løbere
1994	DM-nat	H15-16	Lars Lindstrøm
	DM-Klub	Alle	Ca. 60 løbere
	DM-kort	H-16	Jacob Physant
1995	DM-kort	H40	Steffen Alm
1996	DM-nat	H17-20	Lars Lindstrøm
1997	DM-individuelt	H50	Finn Jørgensen
1999	DM-nat	D-20	Rikke Nygaard
		H40	Steffen Alm
2000	DM-individuelt	D40	Kirsten Hansen
2001	DM-lang	D40	Mona L. Rasmussen
2002	DM-individuelt	H55	Finn Jørgensen
	DM-kort	D-16	Maja Alm

Orienteringsklubben HTFs 40-årsjubilæumsskrift 2002

Bronze

År	DM-type	Klasse	Navn
1966	Terrænsport	HA	Haagen E. Larsen, Henrik Larsen, Tauno Jappinen
1969	Terrænsport	HA	Ove Holdt, Poul Bruhn, Kaj Wind, O.K. Frederiksen
1979	DM-individuelt	D-16	Vibeke Sørensen
1981	DM-individuelt	D-10	Jeanette Andersen
1988	Terrænsport	OB	Ove B. Therkildsen, Ole Feddersen, Jørn Andersen
1989	DM-individuelt	D15-16	Jeanette Andersen
1992	DM-individuelt	H12	Jacob Physant
	DM-lang	H35	Steffen Alm
1993	DM-Klub	Alle	Ca. 60 løbere
	DM-lang	H35	Steffen Alm
	DM-stafet	H35	Steffen Alm, Jørn Andersen, Finn Jørgensen
1994	DM-individuelt	H35	Steffen Alm
	DM-lang	H35	Steffen Alm
	DM-stafet	H35	Steffen Alm, Jørn Andersen, Finn Jørgensen
		D13-16	Henriette Andersen, Nicoline Nielsen, Charlotte Jacobsen
1995	DM-individuelt	H13-14	Mads Physant
		H40	Steffen Alm
	DM-lang	H17-18	Jacob Physant
		H45	Finn Jørgensen
	DM-kort	D17-20	Henriette Andersen
1996	DM-lang	H40	Steffen Alm
	DM-kort	H17-20	Lasse B. Therkildsen
	DM-nat	H19-20	Lasse B. Therkildsen
1997	DM-lang	H-20	Jacob Physant
		D35	Mona L. Rasmussen
	DM-kort	D35	Kirsten Hansen
		H50	Finn Jørgensen
	DM-stafet	D17-20	Charlotte Jacobsen, Karina Hansen, Henriette Andersen
		H17-20	Kristian Ørnsholt, Jacob Physant, Lars Lindstrøm
		H50	Carsten Q. Jørgensen, Jørn Andersen, Finn Jørgensen
1998	DM-stafet	H40	Leif Giebel, Jens P. Jensen, Steffen Alm
		H50	Carsten Q. Jørgensen, Jørn Andersen, Finn Jørgensen
	DM-nat	D-20	Rikke Nygaard
	DM-individuelt	H19-20	Lars Lindstrøm
1999	DM-nat	D21	Tina Haarup
	DM-lang	H40	Steffen Alm
2000	DM-stafet	D21	Tina Haarup, Rikke Nygaard, Henriette Andersen
	DM-nat	D35	Guri Alm
2001	DM-kort	D40	Lise Nielsen
2002	DM-individuelt	H11-12	Daniel H. Jensen
	DM-lang	H45	Steffen Alm
	DM-stafet	H65	Jørgen Thingvad, Henry S. Jacobsen, Keld B. Nielsen
	Biathlon-stafet	Damer	Mona Rasmussen, Tina Haarup

Indholdsfortegnelse:

En hilsen fra borgmesteren	s. 2
40 års jubilæum	s. 3
Livet i HTF efter Adam	s. 6
Beregningens og tidtagningens udvikling i årene 1987 – 2002.	s. 7
Finn Jørgensen – en rigtig mand	s. 13
Fra rigtig gamle dage	s. 16
Kai la Cour – klubbens første superløber	s. 20
HTF 40 år og statsskovene	s. 21
Hvad blev der af...	s. 22
Guri Alm – altid på toppen	s. 24
Fire gamle drenge mødes på Harmonien	s. 27
Vikingedysten gennem de sidste 10 år	s. 30
Mona Rasmussen – militær mangekæmper på eliteplan	s. 33
Orienteringskort i 40 år	s. 38
Keld Brøchner fortæller	s. 41
Med Ingerlise i instruktørstolen	s. 44
Portræt af Jørn Andersen	s. 45
Noget om dengang i 80'erne – og om o-sportens vilkår og muligheder	s. 47
Min tid som o-løber	s. 50
Placeringer ved danske mesterskaber igennem årene	s. 53

*HTF's jubilæumsskrift er redigeret af Søren Kjær (ansv.) og Jette Honoré Jensen.
Der er bragt fotografier af bl.a. Jørgen Kølle og Hans Andersen.*

Postbesørget avis
50721 8245 (ARC)